SCRIERILE PROFETICE ALE LUI J. LELAND EARLS

https://www.firstloveministry.com/Earls/index.htm

VĂ RUGĂM SĂ CITIȚI MAI ÎNTÂI

https://www.firstloveministry.com/Earls/readfirst.htm

Întregul material sau o parte din acesta (în funcție de „*titlul*" pe care îl citiți) este scris sub forma unei „*profeții*" de la Domnul. Pentru a nu exista vreo neînțelegere, vreau să clarific faptul că „*profeția*", ca unul dintre „*darurile*" sau manifestările Duhului, așa cum sunt enumerate în ***1 Corinteni 12:7-11***, pentru zidirea Bisericii Noului Testament, nu funcționează exact în același mod ca „*profeția*" pe care o citim în Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit prin anumiți oameni aleși numiți profeți. Sub legea așa cum este consemnată în ceea ce numim Vechiul Testament, Dumnezeu își formula Cuvântul absolut și infailibil al adevărului: *cel care a fost ulterior adunat în formă scrisă în ceea ce numim „Scriptură"*. O astfel de scriptură include acum și cuvintele celui mai mare profet dintre toți, chiar ***Fiul Celui Preaînalt***, în timp ce era întrupat în trup omenesc, *Isus din Nazaret*.

Nici nu putem considera acest „dar" spiritual sau manifestare a Duhului dat bisericii în aceeași categorie cu darurile spirituale de „*revelație*" date apostolilor aleși în mod special de Domnul, cum ar fi Pavel, prin care acesta a declarat că „*prin descoperire*" anumite adevăruri i-au fost făcute cunoscute (vezi ***Galateni 1:12***), conform, așa cum declară el, unei „*administrări speciale a harului lui Dumnezeu care mi-a fost încredințat*" (***Efeseni 3:2***, Versiunea Amplificată).

„*Darul*" sau manifestarea „*profeției*", așa cum este explicată de Pavel în ***1 Corinteni 12*** și ***14***, este o lucrare a Duhului prin care Domnul poate folosi un vas din Trupul Său spiritual pentru a vorbi direct poporului Său. Dar Pavel clarifică faptul că ceea ce este rostit (și/sau scris) sub o astfel de „*ungere profetică*" trebuie „*judecat*" (***1 Corinteni 14:29***), ceea ce înseamnă că acest „dar" sau oricare dintre celelalte „*daruri*" menționate în ***1 Corinteni 12***, pe care Duhul Sfânt le-ar putea manifesta prin vase omenești pentru zidirea Trupului, nu sunt infailibile în lucrarea lor. Aceasta deoarece sub „*har*" (spre deosebire de „*lege*"), Dumnezeu permite mai multă „*latitudine*" (*pentru învățare și creșterea vaselor folosite*). El „*împarte*" prin Duhul Sfânt, printr-un vas ales de El, dar nu „*copleșește*" sau nu „*preia controlul*" asupra vasului în așa fel încât propriile facultăți ale individului, precum mintea, percepția, cedarea, voința și emoțiile, să fie „șterse". Astfel, este posibil ca o parte din falibilitatea vasului să se amestece cu manifestarea darului.[1] Astfel, nevoia de „*judecată*" din partea altora este suficient de matură pentru a „*discerne*."

Cred că ceea ce a fost canalizat prin mine de către Domnul a rezistat testului multor ani, atestat de mii de persoane care au scris și și-au exprimat confirmarea, printre care s-au numărat o serie de slujitori maturi și cunoscuți ai Domnului.

S-ar putea să nu fii de acord cu unele dintre lucrurile scrise pur și simplu din cauza a ceea ce ai fost învățat în trecut. Totuși, aceasta s-ar putea să nu fie o „*judecată*" corectă, deoarece s-ar putea să fi fost învățat greșit. Trebuie să te hotărăști să citești cu o „*inimă deschisă*", cerându-I Domnului, prin Duhul Său Sfânt, să confirme ce este adevăr pentru tine. Fără îndoială, acest lucru va necesita mai mult de o lectură. Ceea ce am scris este „*carne*" care trebuie „*mestecată*" (*meditație prin rugăciune*) de-a lungul unei perioade de timp. Am avut mulți care au scris și au mărturisit că atunci când au citit pentru prima dată o parte din literatură, pur și simplu nu erau pregătiți sau, dintr-un alt motiv, nu au „*înțeles pe deplin*" ce era scris. Totuși, mai târziu, au luat și au citit același material și au fost absolut „*încântați*" de ceea ce le-a revelat Duhul Sfânt.

---

[1] Vezi ce spune Dumnezeu Atotputernic în "*Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu*", din "***Cuvântul Se arată în trup***", Volumul 1 – "*Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu*". (Sursa oficială: https://ro.godfootsteps.org/incarnate-God-and-people-used-by-God.html#sw=oamenii%20folosi%C8%9Bi%20de)

© Biblioteca Spirituală

Aşadar, vă încurajez să citiţi de mai multe ori, de-a lungul unei perioade de timp, pentru a profita la maximum de aceste scrieri. Orice eroare, dacă există, s-ar fi „*filtrat*" din cauza falibilităţii acestui vas, cred că este de o importanţă minoră şi nu ar afecta conţinutul general al adevărului dat în aceste scrieri. Cu toate acestea, sunteţi responsabili înaintea lui Dumnezeu să studiaţi şi să meditaţi cu rugăciune, împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a putea împlini îndemnul lui Isus din ***Luca 12:57***: „*Da,* şi de ce chiar de la voi înşivă *nu judecaţi ce este drept?*" (vezi şi ***Faptele Apostolilor 17:11***). Harul Lui din belşug să fie cu voi!

Leland Earls

INDEX

[*Notă a editorului*: Articole individuale sub formă de scrisori publicate de fratele Earls, articole de dimensiunea unui tratat sub formă de broşură şi broşuri care cuprind seturi de articole şi profeţii mai scurte. Pentru a înţelege cât mai bine mesajul ***Duhului Sfânt*** transmis prin el, am aranjat aceste broşuri şi articole sub formă de scrisori *în ordinea progresiei dezvoltării gândirii - mai degrabă decât în ordinea datei de scriere*. Am păstrat ordinea originală a articolelor din broşuri, dar în rest am aranjat broşurile într-o ordine care ajută la fluiditatea înţelegerii conceptelor fratelui Earls.]

Recomand cu căldură noului cititor să înceapă cu ordinea prezentată aici, începând cu "*Cele Trei Veniri ale lui Isus*", trecând la Prima şi Ultimul. După aceasta, toate articolele din seria de broşuri „*Fiii Manifestaţi*" şi „*Pregătiţi Calea Domnului*", precum şi articolele de dimensiunea unui tratat de la sfârşitul indexului pot fi citite ca suplimente la scrierile precedente, în orice ordine.

În cele din urmă, lucrările mai ample sunt oferite atât ca versiuni individuale complete pentru tipărire (marcate „*Versiune completă*"), cât şi în părţi mai mici, cu spaţiere mai mare între rânduri, pentru o citire online mai uşoară.

Cele trei veniri ale lui Isus

Versiunea completă - (nedatat)

https://www.firstloveministry.com/Earls/booklets/three_comings/3com-entire.htm

CUPRINS

Introducere [şi Preludiu]

- discuţie introductivă despre cele trei veniri şi semnificaţia critică a expresiilor „*luat vs. lăsat*"

1. Venind la Sfinţii Săi

- explică semnificaţia şi necesitatea a două Rusalii spirituale

2. Venind PENTRU Sfinţii Săi

- 17 tipologii biblice detaliate care identifică două faze distincte ale traducerii („*răpirea*")

3. Venind CU Sfinţii Săi

- arătarea finală a lui Hristos împreună cu toţi cei înălţaţi anterior

INTRODUCERE

Există o multitudine de semne în lumea de astăzi care indică apropierea revenirii lui Isus Hristos pe planeta Pământ. Un studiu al acestor semne este foarte important, dar depăşeşte scopul acestei broşuri. Aici, mă voi ocupa doar de CUM se va întoarce Isus. Este totul deodată, în etape etc.? Vine El în secret, vizibil sau ce? Şi ce se întâmplă cu „răpirea"? Este scripturală? Trebuie creştinii luaţi sau părăsiţi? Şi dacă sunt luaţi, unde? Şi pentru cât timp? Sper că acest studiu va clarifica multe dintre aceste întrebări şi altele; am ales să împart materialul în trei secţiuni:

Venirea lui Isus la sfinţii Săi.
Venirea lui Isus PENTRU sfinţii Săi.
Venirea lui Isus CU sfinţii Săi,

Sper că veţi studia cu atenţie această broşură, încercând să păstraţi o minte şi o inimă deschise către Domnul. Singura mea dorinţă este ca adevărul conţinut în aceste pagini să vă aducă bucurie şi mângâiere inimii şi să vă provoace să studiaţi în continuare acest subiect important. Nu pretind că am ultimul cuvânt asupra acestui adevăr scriptural sau a oricărui alt adevăr, ci vreau doar să fiu credincios în a prezenta perspectivele pe care le-am primit spre lauda Domnului. Sunt deschis la lumină suplimentară care va amplifica sau modifica ceea ce a fost scris. Vă sugerez să citiţi mai întâi întreaga broşură, pentru a obţine o perspectivă completă; apoi să o revedeţi şi să o studiaţi.

Leland Earls
Frăţia Cuvântului Vieţii

TREI VENIRI ALE LUI ISUS

Vino, Doamne Isuse*!*

Probabil că niciun om de pe pământ, în afară de Însuşi Domnul Isus, nu a avut vreodată o experienţă atât de impresionantă, dramatică şi revelatoare precum cea acordată apostolului Ioan pe insulaPatmosaşa cum îi dezvăluise într-o viziune simbolică şi profetică ceea ce a ales să numească „Revelaţia lui Isus Hristos" (Apocalipsa 1:1). După ce a consemnat cu fidelitate ceea ce văzuse şi auzise cu un „Amin" sincer, fără îndoială a început să contemple ceea ce scrisese. Bucuria şi anticiparea inimii sale erau de nedescris. Cât de mult dorea să vadă această viziune minunată împlinită pentru el şi pentru întreaga biserică. Poate că şi-a luat repede din nou pana şi a adăugat ceea ce nu era doar strigătul propriei inimi, ci şi dorinţa din inima fiecărui creştin adevărat din acea zi până în ziua de azi: „CHIAR AŞA, VINO, DOAMNE ISUSE!" (***Apocalipsa 22:20***).

Faze diferite.

Totuşi, trebuie să vedem că există diferite faze ale venirii Domnului. Ori de câte ori tânjesc ca Domnul să se mişte prin Duhul Său şi să Se facă real prin prezenţa Sa spirituală, spun în inima mea: „Vino, Doamne Isuse!". Şi acest lucru este scriptural, căci Isus Însuşi a spus, când a promis un alt Mângâietor în persoana Duhului Sfânt: „Nu vă voi lăsa orfani: MĂ VOI VENI LA VOI" (Ioan 14:18). Dar venirea Domnului LA biserică prin lucrarea Duhului Sfânt NU este singura Lui venire, aşa cum unii învaţă în mod eronat. Isus a promis, de asemenea, că va veni PENTRU biserica Sa când a spus: „Mă voi întoarce şi vă VOI PRIMI la Mine, pentru ca unde SUNT EU, să fiţi şi voi" (Ioan 14:3). Vă rugăm să reţineţi că El nu vorbea în acest verset despre venirea Sa în lucrarea Duhului Sfânt; căci dacă Ar fi fost, Ar fi spus: „Unde SUNTEŢI VOI, voi fi şi EU". Căci acesta este scopul trimiterii Duhului Sfânt, ca noi să putem experimenta prezenţa Lui spirituală acolo unde SUNTEM NOI (aici şi acum). Dar El a spus că va veni să ne PRIMEASCĂ, ca să putem fi acolo unde ESTE EL. Din moment ce El nu mai este o fiinţă pământească care umblă pe acest pământ, asta înseamnă că va fi mutat în propria Sa împărăţie cerească, cu un trup asemenea cu al Său (***Filipeni 3:21***).

Final.

Dar există o venire finală a Domnului Isus exprimată în cuvintele lui Iuda în versetul 14 al cărţii sale: „Şi Enoh, al şaptelea de la Adam, a prorocit, zicând: «Iată, Domnul vine cu zecile de mii de sfinţi ai Săi».” Unii spun că aceasta se referă doar la îngeri, dar deşi vor fi miriade de îngeri care se vor întoarce cu El (Matei 25:31), cred că este destul de clar că sfinţii glorificaţi se întorc şi ei cu El în coborârea Sa finală, aşa cum în Apocalipsa 19:14 „oştirile” cerurilor Îl urmează pe pământ. Şi, de asemenea, în Luca 19:12 citim unde Isus a vorbit despre un anumit nobil (reprezentându-L pe Isus Însuşi) care a plecat într-o ţară îndepărtată ca să PRIMEASCĂ pentru Sine o împărăţie şi să SE ÎNTOARCĂ. Observaţi că El primeşte mai întâi împărăţia (poporul Său) pentru Sine; apoi se întoarce cu ea. Din moment ce poporul Său se întoarce CU El, este destul de evident că înainte de asta au FOST undeva. Dar acesta este doar unul dintre „misterele” pe care voi căuta să le dezvălui în acest studiu. Sunteţi gata? Atunci veniţi şi haideţi să NE UITĂM!

Luat şi lăsat?

Înainte de a aborda în detaliu diferitele faze ale venirii Domnului, vreau să trec direct la ceea ce pare a fi un pasaj scriptural dificil şi care a fost adesea interpretat greşit. Mă refer la Matei 24:37-41, unde se vorbeşte despre unii luaţi şi alţii lăsaţi. După ce a tratat acest pasaj, un anumit scriitor pe care l-am citit recent a spus: „Doamne, vrem să fim lăsaţi!” Sper că, atunci când veţi termina de citit această broşură, veţi spune împreună cu mine: „Doamne, vrem să fim luaţi!” Un alt scriitor despre timpul sfârşitului pe care l-am citit nu cu mult timp în urmă ridiculizează şi el ideea că cineva ar vrea să fie luat; căci, spune el, conform acestui pasaj, doar cei răi trebuie luaţi. Dar oare? NU dacă examinăm cu atenţie şi înţelegem CELE DOUĂ feluri de „luare” despre care vorbea Domnul.

Cheia.

Adevărul este adesea omis deoarece traducerile noastre în limba engleză nu fac distincţia între diferitele cuvinte greceşti folosite. Permiteţi-mi să citez pasajul analizat şi apoi vă voi arăta ce vreau să spun. „Căci, precum în zilele dinainte de potop, oamenii mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua în care Noe a intrat în corabie şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului. Atunci doi oameni vor fi la câmp: unul va fi luat şi celălalt lăsat. Două femei vor măcina la moară: una va fi luată şi cealaltă lăsată. VEGHEAZĂ, DECI, căci nu ştiţi în ce ceas vine Domnul vostru ” (Matei 24:38-42). Cuvântul grecesc tradus prin „a luat” în prima instanţă, unde vorbeşte despre faptul că „ i-a luat pe toţi” (la judecată), este un cuvânt grecesc complet diferit de cel folosit în versetele următoare, unde El spune că „unul va fi luat , iar celălalt va fi lăsat”. Permiteţi-mi să ilustrez acest lucru folosind numerele şi definiţiile din concordanţa Strong, după cum urmează:

Tare: #142 , greacă, AIRO : „a ridica; implicit, a lua sau a îndepărta; a îndepărta, a pune deoparte, a îndepărta, a lua.” Acesta este cuvântul grecesc folosit în Matei 24:39, unde se spune că Dumnezeu „ i -a luat (pe cei răi) pe toţi”. Este acelaşi cuvânt folosit în Luca 19:26, unde despre „robul rău” se spune că „chiar şi ce are i se va lua ”.

Strongs: #3880, Greacă, PARALAMBANO: „a primi aproape, adică a se asocia cu sine (în orice act sau relaţie familiară sau intimă); prin anal. a-şi asuma o funcţie; a primi, a lua (la, cu).” WOW! Nu ţipă acest cuvânt la propriu la noi? Şi acesta este cuvântul folosit în Matei 24:40-41 unde se spune că „unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat”. Aici nu sunt cei răi luaţi la judecată, ci mai degrabă creştinii care sunt GATA (asta va fi discutat mai târziu) să fie luaţi să fie aproape de Isus într-o relaţie intimă, să fie asociaţi cu El într-o anumită lucrare sau slujire, unde îşi vor „asuma o funcţie” sau vor funcţiona în planul Său desăvârşitor pentru această epocă. Observaţi următoarele alte versete scripturale în care este folosit acest cuvânt grecesc.

Matei 1:20: „…*nu te teme să iei pe Maria , nevasta ta*.”

Matei 2:24: „…*şi (Iosif) a luat pe nevasta lui*.”

Luca 9:28: „*A luat (Isus) pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov şi S-a dus*...”

Matei 26:37: „…*şi a luat (Isus) cu Sine pe Petru*.”

Toate indică o luare sau o primire de la o persoană pentru o relaţie intimă şi un scop. Aleluia! Doamne, vrem să fim luaţi!

Urmăreşte.

Imediat după afirmaţia Sa că unii vor fi luaţi şi alţii vor fi lăsaţi, Isus dă îndemnul: „Vegheaţi dar, căci nu ştiţi în ce ceas va veni Domnul vostru .” Matei 24:42. Acum, DE CE îndemnul de a „veghea” dacă Domnul vorbeşte doar despre cei răi care vor fi luaţi? Dar dacă, aşa cum am arătat, Domnul îi avertizează pe creştini ca să nu fie lăsaţi în urmă când El va veni să ia unii la Sine, ATUNCI îndemnul de a veghea are sens. Tot ce trebuie să facem este să continuăm să citim versetele care urmează după îndemn (24:43-51), iar ceţurile înceţoşate ale confuziei omului vor dispărea. „Dar să ştiţi aceasta: dacă ar fi ştiut stăpânul casei în ce strajă va veni hoţul, ar fi vegheat şi n-ar fi lăsat să i se spargă casa. De aceea , FITIŢI ŞI VOI PREGĂTIŢI, căci în ceasul în care nu vă gândiţi, Fiul omului va veni ” (Matei 24:43-44). Astfel, Isus vine să pătrundă în casa bisericii pentru a-i LUA pe cei care sunt GATAŢI şi a-i lăsa pe alţii în urmă. Acelaşi gând este prezentat sub o analogie diferită în 24:45-51, când slujitorul credincios şi înţelept care este gata când vine Domnul este pus în contrast cu slujitorul necredincios şi nepăsător care trebuie să fie „ tăiat în bucăţi” (separat de cei care sunt gata prin faptul că este lăsat în urmă), astfel încât partea lui (în timpul necazului) să fie rânduită cu ipocriţii. Aceste gânduri vor fi dezvoltate mai pe larg puţin mai târziu. Am căutat să arăt acum că întregul context al pasajului trebuie studiat pentru a înţelege semnificaţia faptului că unii sunt luaţi şi alţii sunt lăsaţi din cauza PREGĂTIRII, precum şi a STRATEGIEI în relaţia cu casa bisericii.

1. Venirea lui Isus LA Sfinții Săi

Prin Duh.

După ce am intrat direct în mijlocul subiectului, voi „da acum o pauză” şi voi trata fiecare fază a venirii Domnului. Mai întâi, trebuie să vedem că există o venire spirituală a Domnului LA biserica Sa prin lucrarea personală a Duhului Sfânt. Autoritatea noastră pentru aceasta se găseşte în Ioan 14:15-18, unde Isus promite un alt Mângâietor, iar apoi spune: „VOI VENI LA VOI”. Isus a fost foarte clar în învăţătura Sa despre Duhul Sfânt din Ioan, capitolele 14-16, că acesta care urma să fie trimis era reprezentantul SĂU personal, acţionând în numele SĂU şi comunicând viaţa, adevărul, prezenţa SĂU etc. ucenicilor SĂI (vezi în special Ioan 16:13-15). Prin intermediul lucrării personale a Duhului Sfânt, EL va fi întotdeauna cu ei, până la sfârşitul veacului (Matei 28:20, Evrei 13:5).

Vine brusc.

Dumnezeu vorbise prin profetul Maleahi despre VENIREA SA la poporul Său în aceste cuvinte: „Iată, voi trimite pe solul Meu şi va pregăti calea înaintea Mea; şi Domnul, pe care-L căutaţi , va veni deodată la Templul Său” (Malahi 3:1). Acest lucru s-a împlinit pentru prima dată când Dumnezeu în trup omenesc a venit la evrei în persoana lui Isus. Mesagerul care a pregătit calea a fost Ioan Botezătorul. La începutul slujirii Sale, Isus a venit deodată la templul din Ierusalim şi l-a curăţit de schimbătorii de bani (Ioan 2:13-17). Totuşi, vreau să subliniez o a doua aplicaţie care s-a împlinit în ziua Rusaliilor, după ce Isus a fost înviat din morţi şi s-a înălţat înapoi la Tatăl. Ucenicii care se adunaseră în camera de sus pentru a aştepta „făgăduinţa Tatălui” (***Faptele Apostolilor 1:4***) deveniseră, prin importul anterior al Duhului Sfânt (***Ioan 20:22***), Ucenicii Săi spirituali. TEMPLU... Dar Isus trebuia să VENEASCĂ la acel templu pentru a-l învăşta şi a-l umple cu putere şi glorie. Acest lucru urma să se realizeze prin lucrarea Duhului Sfânt. Observaţi cuvintele din ***Faptele Apostolilor 2:1-2***: „Când a venit ziua Cincizecimii, erau toţi cu un gând în acelaşi loc. Şi DEODATĂ s-a făcut din cer un vuiet ca un vânt puternic care năvăleşte şi a umplut toată casa unde şedeau.” Astfel, ca împlinire a versetului din Maleahi 3:1, Isus a venit brusc la templul Său spiritual când Duhul Sfânt a fost revărsat peste ucenicii care aşteptau.

A doua Rusalii.

Trebuie însă să existe o a doua Rusalii pentru a aduce o recoltă a timpului sfârşitului. Revărsarea Duhului lui Dumnezeu în Scripturi este asemănată cu căderea ploii (Isaia 44:3, 32:15). Domnul le promisese israeliţilor că, dacă vor asculta de poruncile Sale, El le va da ploaie pentru pământul lor la vremea ei, „ploaia de la început şi ploaia de târzie" (Deuteronom 11:14). Ploaia de la început, sau cea timpurie, venea în toamna anului, după vara lungă şi fierbinte, pentru a înmuia pământul, astfel încât să poată ara solul şi să planteze boabele înainte de venirea iernii. Ploaia de târzie venea primăvara pentru a umfla grâul şi a aduce recoltele la maturitate pentru recoltă. Ceea ce Dumnezeu a stabilit în natural este conceput de El pentru a modela lucrările Sale în domeniul spiritual. Mai întâi naturalul şi apoi spiritualul (1 Corinteni 15:46), naturalul devenind un tip al spiritualului. Astfel, ştim că, pentru ca Dumnezeu să fie credincios cuvântului Său, TREBUIE să existe o revărsare a Duhului Sfânt, ploaie târzie, pentru ca RECORNICUL acestei epoci să fie adus. Ceea ce a venit peste ucenici în camera de sus, aşa cum este consemnat în Faptele Apostolilor 2, a fost doar prima ploaie, sau timpurie, pentru ca sămânţa Evangheliei să poată fi semănată. Acum ne apropiem de sfârşitul acestei epoci, care este timpul ploii târzii şi al secerişului. Matei 13:39 arată clar că secerişul este sfârşitul epocii.

Cultivatorul.

În Iacov 5:7-8, Dumnezeu este asemănat cu un ţăran care „aşteaptă rodul preţios al pământului şi are îndelungă răbdare pentru el, până când primeşte ploaia timpurie şi târzie". Apoi urmează îndemnul: „Fiţi şi voi răbdători şi întăriţi - vă inimile, căci venirea Domnului se apropie ". Acest pasaj indică faptul că Domnul nu poate primi rodul întreg al pământului (recolta finală) fără „ploaia târzie" şi cu răbdare aşteaptă El vremea acelui rod. Există alte două versete din Vechiul Testament pe care le voi cita pentru a indica venirea Domnului LA poporul Său printr-o revărsare de ploaie târzie. Primul este Ioel 2:23: „Bucuraţi-vă, fii ai Sionului, şi veseliţi-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci v -a dat ploaia timpurie cu moderaţie şi VA FACE SĂ VORBA PLOAIA, ploaia timpurie ŞI ploaia târzie în luna întâi". Apoi, în Osea... În 6:1-3 avem următorul îndemn şi promisiune: „Veniţi şi să ne întoarcem la Domnul, căci El ne sfâşie şi ne vindecă, El ne loveşte şi ne leagă. După două zile ne va da viaţa la viaţă, a treia zi ne va ridica şi vom trăi sub prezenţa Lui. Atunci vom cunoaşte, dacă vom căuta să-L cunoaştem pe Domnul. Ieşirea Lui este pregătită ca zorii; El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia de târzie şi de timpurie care cade pe pământ." Ne aflăm acum în perioada de început a acestei a treia zile, iar Domnul începe să vină la biserica Sa ca ploaia. Dar mai întâi este o restaurare a ploii timpurii, care cade acum moderat , conform lui Ioel 2:23. Însă intensitatea deplină a ploii timpurii trebuie să fie restabilită, la fel ca şi ploaia târzie, care va fi adăugată la aceasta. Acest lucru se va întâmpla numai după ce grupul pârgilor va fi fost mutat, aşa cum voi arăta mai târziu.

2. Venirea lui Isus PENTRU Sfinţii Săi

Primeşte.

Am citat deja promisiunea lui Isus din Ioan 14:3 că va veni din nou şi va PRIMI ai Săi la Sine şi am făcut aluzie şi la afirmaţia lui Isus din parabola minelor consemnată în Luca 19:1-27. Versetul 12 vorbeşte despre un anumit om nobil (simbolizându-Se pe Sine) care „s-a dus într-o ţară îndepărtată ca să PRIMEASCĂ PENTRU SINE o Împărăţie şi să SE ÎNTOARCĂ". Observaţi că împărăţia (poporul) este primită mai întâi PENTRU El şi apoi El se întoarce CU ea. Acest lucru este în armonie cu cuvântul grecesc paralambano pe care l-am examinat mai devreme aşa cum este folosit în Matei 24:40, care înseamnă „a PRIMI APROAPE". Pe măsură ce examinăm scripturile, însă, dovezile indică faptul că Hristos îi va primi pe sfinţii Săi la Sine în DOUĂ grupuri, separate de o perioadă de timp. Amintiţi-vă că cuvântul biserică înseamnă „cei chemaţi afară". Aşa cum am fost chemaţi spiritual din…Egipt„Aşa cum vor fi şi sfinţii adevăratei biserici „chemaţi afară" din

condiţiile pământeşti actuale, îmbrăcându-se în trupuri nemuritoare, incoruptibile şi glorificate, care nu vor mai fi supuse limitărilor tărâmului fizic. Hristos nu-i poate „primi" la Sine decât dacă trupurile lor sunt schimbate după asemănarea trupului Său glorios, astfel încât să poată funcţiona în tărâmul ceresc unde se află El şi, de asemenea, să se manifeste sau să apară în tărâmul fizic aşa cum a făcut-o după învierea Sa la viaţă glorificată."

Ilustra.

Există o serie de ilustraţii scripturale care pot clarifica acest adevăr al bisericii duble sau al bisericii primite în două grupuri. Le voi enumera mai întâi, apoi voi trata fiecare ilustraţie separat.

1. Fecioare înţelepte şi fecioare nechibzuite (Matei 25:1-13).
2. Copii şi prieten (Luca 11:5-8).
3. Hrănirea a 5.000 şi 4.000 de oameni (Matei 14:15-21, 1529-39).
4. Prăgile dintâi şi recolta (Apocalipsa 14:1-5, 14-16).
5. Femeia şi copilul (Apocalipsa 12:1-17).
6. Marta şi Maria (Ioan 11:1-32).
7. Enoh şi Ilie (Gen. 5:22-24, 2 Regi 2:11-12).
8. Noe şiLot (Luca 1726-37).
9. Daniel şi cei trei tovarăşi (Dan. 2:48-49, 3:10-27).
10. Regina şi fecioarele (Psalmul 45:9-16).
11. Mireasa şi cei chemaţi (Apocalipsa 19:7-9).
12. „Voi" şi „Ei" (Luca 12:35-36).
13. A doua şi a treia strajă (Luca 12:37-40),
14. Prima şi a doua înălţare a lui Isus (Ioan 20:17, Faptele Apostolilor 1:9).
15. Slujitori credincioşi şi necredincioşi (Luca 12:41-48).
16. Petru, Iacov, Ioan şi ceilalţi ucenici (Matei 17:1-18).
17. Biruitori şi Biserici (Apoc., cap. 2 şi 2).

După cum puteţi vedea, există două grupuri contrastante în fiecare ilustraţie biblică şi/sau există două evenimente sau episoade distincte care demonstrează acelaşi model. Creştinii s-au luptat atât de des pe tema teoriilor răpirii dinaintea necazului şi dinaintea necazului, fiecare găsind sprijin scriptural pentru credinţele lor, majoritatea polarizându-se într-un punct de vedere sau altul. Dar foarte puţini par să realizeze vreodată că există un sâmbure de adevăr în ambele poziţii. Sper că, după ce veţi citi acest studiu, vă va ajuta să „unificaţi" toate scripturile într-o imagine frumoasă a planului lui Dumnezeu pentru timpul sfârşitului, care arată clar că unii (un număr mic) vor fi traduşi înainte de necaz în scopul strategiei, precum şi pentru a îndeplini un anumit „rol"; şi că un număr mult mai mare va fi tradus la sfârşitul necazului, căci vor avea un scop de îndeplinit pe pământ în timpul necazului. Căci, contrar învăţăturii tradiţionale, perioada necazului va fi cea mai mare renaştere din istoria omenirii. Chiar şi cei traduşi primii vor sluji pe pământ în acel moment.

Înţelept şi prost.

Să aruncăm o privire mai întâi la o parabolă care ilustrează viu adevărul despre faptul că unii sunt luaţi şi alţii sunt lăsaţi în urmă. În Matei 25:1-13 avem povestea CELE ZECE FECIOARE, dintre care cinci erau înţelepte şi cinci nechibzuite. Toate au ieşit în întâmpinarea Mirelui, dar cele înţelepte au luat cu ele untdelemn, astfel încât, atunci când Mirele a întârziat, nu le-a rămas lipsă. Cele nechibzuite nu au luat untdelemn şi au lipsit la miezul nopţii, când a venit în sfârşit Mirele. Cele înţelepte au fost luate la nuntă, dar cele nechibzuite au fost lăsate în urmă, aşa cum este exprimat în Matei 25:10: „cele ce erau GATA au intrat cu El la nuntă şi uşa s-a încuiat". Cei care vor să denatureze Scriptura pentru a se potrivi tradiţiilor lor încearcă să facă din această parabolă o imagine a separării creştinilor de necreştini, spunând că fecioarele nechibzuite sunt oameni răi care sunt lăsaţi în urmă când Hristos vine să-i ia pe credincioşi. Acest lucru pur şi simplu nu va „ţine cont", pentru că TOATE cele zece erau FECIOARE. Astfel, toţi îi înfăţişează pe creştini renăscuţi care au fost „căsătoriţi cu Hristos" (2 Corinteni 11:2). Acest lucru este demonstrat şi de

faptul că toţi cei zece aveau Iaurt (un tip al Cuvântului lui Dumnezeu) şi untdelemn în Iaurt (un tip al Duhului Sfânt). Cei înţelepţi pur şi simplu aveau untdelemn SUPLIMENTAR cu ei (un tip al LUCRĂRII URMĂTOARE a Duhului Sfânt în BOTEZUL Duhului Sfânt şi purificările şi pregătirile ulterioare prin acelaşi Duh).

Gata.

Majoritatea creştinilor, spălaţi pe creier de tradiţiile omeneşti, pur şi simplu nu vor să accepte faptul că este nevoie de MAI MULT pentru a fi PREGĂTIT să fii luat de Domnul decât simplul fapt de a fi un credincios născut din nou. Acesta este un subiect prea vast pentru a fi abordat aici, dar există o abundenţă de scriptură care arată că mântuirea este pur şi simplu ridicarea pedepsei cu moartea, oferind destinatarului darului harului lui Hristos VIAŢĂ (veşnică) pentru suflet acum şi înviere sau o schimbare pentru trupul fizic la întoarcerea lui Hristos. Dar UNDE va fi trăită acea viaţă şi în ce tărâm de glorie este o altă întrebare. Pavel spune că există slava celor pământeşti (tereştri) şi există slava celor cereşti (celeşti); tot aşa este şi învierea (1 Corinteni 15:40). Slava celor cereşti, unde cei care sunt schimbaţi după asemănarea slavei lui Hristos (Filipeni 3:21), să domnească în Împărăţia Lui, în asociere intimă cu El, este rezervată doar biruitorilor (Apocalipsa 2:26-28, 3:2!). Toţi creştinii sunt acum logodiţi cu Hristos într-o relaţie de nou legământ prin naşterea din nou, dar doar un grup select dintre cei logodiţi va fi LUAT (chiar şi fecioarele înţelepte) pentru a deveni MIREASA cerească a lui Hristos, căci mireasa este cea care se PREGĂTEŞTE (Apocalipsa 19:7). Pentru o discuţie mai aprofundată a acestor adevăruri, solicitaţi broşurile „Glasul Mirelui" şi „O nouă şi nouă naştere". Calea vieţii" Voi adăuga aici doar că, deşi fecioarele nechibzuite din parabolă au fost lăsate în urmă când Domnul a venit ca Mire, este evident că ele au obţinut acel untdelemn suplimentar de care aveau atât de multă nevoie (chiar dacă era prea târziu pentru a fi luat la miezul nopţii). Şi asta vor face un număr mare de creştini rămaşi în urmă în timpul perioadei necazului: vor obţine acel untdelemn suplimentar şi se vor PREGĂTI pentru întoarcerea Domnului care să le ia la sfârşitul necazului, pentru a face parte din casa Lui cerească.

Copii şi Prieten.

O altă parabolă strâns legată de cea a fecioarelor înţelepte şi nechibzuite este „prietenul la miezul nopţii", aşa cum este consemnată în Luca 11:5-8. Ambele parabole tratează o criză la miezul nopţii. Fecioarele nechibzuite erau fără untdelemn la miezul nopţii, iar un om era fără pâine . În ambele parabole găsim că „o uşă era închisă" (indicând o oportunitate pierdută din cauza lipsei de pregătire). În ambele parabole, unii erau înăuntru, la uşa închisă, ceea ce indică faptul că au fost aduşi înainte ca uşa să fie închisă. Fecioarele înţelepte au fost aduse înăuntru, iar în parabola din Luca 11:7 citim despre Prietenul (Isus) spunându-i celui de afară: „Nu mă supăra; uşa este acum închisă şi copiii mei sunt cu mine în pat ". „În pat" cu Isus ar indica acel loc de ODIHNĂ şi INTIMITATE care va fi experimentat după mutarea şi glorificarea în tărâmul Său pentru a fi cu El. Această parabolă ilustrează din nou faptul că unii vor fi luaţi mai întâi să fie cu Domnul, iar alţii vor fi lăsaţi în urmă. Însă această parabolă adaugă un detaliu clarificator şi plin de speranţă cu referire la cei rămaşi în urmă. Deşi omul fără pâine a găsit uşa închisă când s-a dus la prietenul său (Isus) să ia pâinea de care avea atâta nevoie, el a continuat cu insistenţă să ceară, să caute, să bată (vezi Luca 11:9-10, care urmează imediat după parabolă), până când a obţinut ceea ce căuta cu atâta ardoare.

Trei pâini.

Datorită insistenţei sale, omul din parabolă primeşte asigurarea că prietenul său (Isus) „*se va ridica şi îi va da câte are nevoie*" (***Luca 11:8***); dar, din moment ce în versetul 5 cere în mod specific trei pâini, putem presupune că asta a şi primit. „*Cele trei pâini*" sunt o referire voalată la cele trei categorii de creştini aşa cum sunt date în ***Marcu 4:28*** - creştinii de 30 de ori, de 60 de ori şi de 100 de ori. Întrucât omul din parabolă, care avea nevoie de pâine, a cerut trei pâini, aceasta

ne arată că nu se va mulţumi cu cele 30 sau 60 de etape ale experienţei creştine, ci îşi dorea „***acea a treia pâine*** *– starea de 100 de ori mai mare.*" Doar pâinea de 100 de ori mai mare va fi mutată în tărâmul ceresc pentru a fi cu Hristos, aşadar această parabolă ilustrează viu intensitatea cu care ***toţi creştinii care sunt lăsaţi în urmă atunci când unii sunt luaţi la miezul nopţii***, Îl vor căuta pe Domnul Isus (Prietenul lor) şi cu insistenţă Îl vor striga ca El să-i întâmpine cu botezul Duhului de foc şi alte acţiuni şi pregătiri care vor fi necesare la ***sfârşitul necazului***.

Hrănirea a 5.000 şi 4.000 de persoane.

Una dintre cele mai interesante imagini ale celor două adunări se găseşte în două minuni similare pe care le-a înfăptuit Isus. În Matei 14:15 citim despre hrănirea miraculoasă a celor 5.000. Isus a hrănit această mulţime cu 5 pâini şi 2 peşti. Miracolul a avut loc în apropiereaMarea Galileii.Galileea înseamnă „un cerc" şi este o imagine a zonei circuituale a întregului pământ. Pentru noi, vorbeşte despre lucrarea lui Isus de-a lungul acestei epoci, aşa cum pâinea vieţii a fost frântă mulţimilor pe tot pământul şi cum acestea au participat la beneficiile planului Său de mântuire (simbolizat de peşte - care vorbeşte despre misterul regenerării). Dar observaţi că, după ce mulţimile au fost hrănite, a existat o adunare a fragmentelor care au rămas. Aceasta vorbeşte despre cei care rămân (sunt încă în viaţă) la venirea Domnului. Ei vor fi „adunaţi" la Domnul prin mutare, aşa cum citim în 2 Tesaloniceni 2:1 despre „venirea Domnului nostru Isus Hristos şi adunarea noastră la El". Aceasta va fi prima adunare, căci citim despre o altă adunare la hrănirea celor 4.000, la care vom analiza în curând. În Matei 14:20 citim că fragmentele luate au umplut douăsprezece coşuri. Observaţi numărul 12, deoarece este numărul cheie care ne vorbeşte despre Primele roade care vor fi adunate primele. Am văzut deja că în Apocalipsa 14:1, primele roade sunt simbolizate de numărul 144.000. Dar vă rugăm să reţineţi că acest număr este multiplul lui 12 x 12.000; confirmând că 12 este numărul primelor roade. De asemenea, cuvântul grecesc pentru „coş" din Matei 14:20 înseamnă un coş mic de răchită. Acest lucru este extrem de important, aşa cum vom vedea când vom examina următorul miracol.

Contrast.

Voi arăta acum câteva contraste între hrănirea celor 5.000 şi hrănirea celor 4.000. Ultima minune este consemnată în Matei 15:32-39. De asemenea, a avut loc lângă Marea Galileii, într-un loc „pustiu", este important de observat că această minune a avut loc la ceva timp după cealaltă, astfel încât „adunarea" fragmentelor ilustrate aici ne-ar vorbi despre o adunare a sfinţilor care are loc mai târziu decât prima adunare. Locul „pustiu" (15:33) ne-ar putea vorbi despre perioada necazului cel mare, prin care un număr mare de creştini se vor afla după ce au fost luate primele roade, căci în Apocalipsa 12:6 vedem biserica rămasă mergând în pustiu. Acum observaţi cu atenţie! în hrănirea celor 4.000 sunt luate şapte coşuri cu fragmente. Numărul 7 este simbolic pentru completitudinea plinătăţii. Astfel, această minune ne vorbeşte despre sfârşitul necazului, când va avea loc adunarea DEPLINĂ şi completă a bisericii (spre deosebire de o mică parte - pârgile - care vor fi luate mai devreme). De asemenea, cuvântul grecesc pentru „coş" din Matei 15:37 înseamnă un coş mare, asemănător unui koş. Vedeţi Biblia Amplificată şi comparaţi Matei 15:37 cu Matei 14:20. Astfel, cele 7 coşuri luate după hrănirea celor 4.000 ar reprezenta o cantitate mult mai mare de fragmente decât cele 12 coşuri luate după hrănirea celor 5.000. Din nou, confirmând faptul că marea oştire care va fi luată după necaz este un grup mult mai mare decât pârgile luate mai devreme.

Numere.

Numerele ne vorbesc şi mai mult despre noi atunci când vedem contrastul dintre „5" în hrănirea celor 5.000 şi „4" în hrănirea celor 4.000. Cinci este numărul libertăţii prin harul lui Dumnezeu. Patru este numărul pământesc şi vorbeşte, de asemenea, despre plinătatea roadelor. Astfel, fragmentele luate după hrănirea celor 5.000 ne vorbesc despre primele roade care vor intra ÎNTÂI într-o libertate deplină, fiind eliberaţi din pământ în ceresc prin mutarea într-un corp

glorificat - LIBERI de toate limitările şi corupţia cărnii. Fragmentele luate după hrănirea celor 4.000 ne vorbesc despre cei care trebuie să rămână pe PĂMÂNT în timpul necazului, pentru ca plinătatea roadelor să se poată dezvolta în ei în acel timp. Atunci vor fi gata să fie adunaţi după necaz. Aleluia pentru frumuseţea şi simplitatea planului lui Dumnezeu atunci când ochii noştri sunt deschişi către adevăr.*

* În relatarea lui Ioan despre hrănirea celor cinci mii, citim în capitolul 6:9 că pâinile folosite pentru a hrăni mulţimile şi adunate în bucăţi la sfârşit erau „ pâini de orz ". Aceasta este o confirmare suplimentară a faptului că aceste fragmente simbolizează cele dintâi roade, căci orzul se coace şi este gata de seceriş înaintea grâului. În relatarea despre hrănirea celor patru mii, nu se menţionează că pâinile erau de orz, aşa că am putea presupune că erau probabil din grâu. De asemenea, orzul era folosit în special pentru a face pâine pentru săraci, iar acest lucru vorbeşte despre ceea ce citim în Isaia 66:2: „dar spre acesta Îmi voi uita: spre cel sărac şi cu duhul smerit, care tremură de cuvântul Meu". Prima binecuvântare a lui Isus a fost asupra „celor săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor" (Matei 5:3).

Primele roade şi recolta.

După ce am menţionat „***pârgile***" în secţiunea precedentă despre hrănirea miraculoasă a celor 5.000, voi detalia acum puţin mai mult contextul scriptural ***pentru oferirea pârgelor înainte de recolta principală***. Căci ***legea pârgelor*** a fost clar stabilită israeliţilor în Vechiul Testament; şi anume, că primele roade ale recoltei lor trebuiau dedicate Domnului într-un mod special. ***Deuteronom 26:1-12*** oferă instrucţiuni despre cum fiecare familie trebuia să aducă un coş cu pârgele sale şi să-l dea preotului ca reprezentant al Domnului. De asemenea, ***Levitic 23:10-14*** oferă instrucţiuni pentru un „*snop de pârg*" special din recolta de orz, ***care trebuia oferit Domnului în timpul sărbătorii Paştelui din primăvara anului***. Nu puteau începe recoltarea orzului şi a altor culturi până când marele preot nu oferea acest snop de pârg Domnului într-o ceremonie specială. *Ca Domn al recoltei, Dumnezeu trebuia să primească partea Sa specială înainte ca restul recoltei să poată fi cules*. *Acesta este un TIP al căilor lui Dumnezeu în recolta Sa spirituală de fiinţe umane. Isus afirmă clar în* ***Matei 13:39*** *că secerişul Său vine la sfârşitul acestei epoci*. Dar înainte ca El să poată aduna o mare oaste în „*hambarul Său ceresc*" (împărăţia) - ***Matei 13:30***, El trebuie să primească pentru Sine ***o pârgă***. Şi această „*pârgă*" trebuie adunată din recolta din timpul sfârşitului, pentru a fi mutată fără a experimenta moartea.

Mister dezvăluit.

„Misterul" precedent ne este revelat în acea porţiune adăugată a revelaţiei divine dată de Isus apostolului Ioan pe insula Patmos. Trebuie să ţinem cont de faptul că atunci când Isus era pe pământ, fie nu ştia, fie nu i s-a permis să dezvăluie toate detaliile planului Tatălui. Acesta este motivul pentru care cartea Apocalipsa este absolut NECESARĂ pentru a înţelege imaginea de ansamblu. În Apocalipsa 1:1, este numită „descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu (pe lângă ceea ce a vorbit când era pe pământ) ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se împlinească în curând". În capitolul 14 din Apocalipsa, vedem atât pârgile, cât şi restul recoltei. În Apocalipsa 14:1-5, cele 144.000 de pârgi stau cu Mielul pe Muntele Sionului", fiind „răscumpărate de pe pământ". Aceasta poate însemna doar că nu mai sunt pe pământ, ci sunt mutaţi în tărâmul ceresc prin glorificarea trupurilor lor. Apoi urmează restul capitolului... 14: predicarea Evangheliei pe tot pământul, judecata asupra Babilonului, avertizarea despre semnul fiarei, mânia lui Dumnezeu, lauda martirilor care mor din mâinile puterilor Fiarei - toate acestea având loc în perioada necazului. DUPĂ aceste lucruri, Îl vedem pe Domnul Însuşi în 14:14-16 cu o seceră SECERE RESTUL recoltei, adunând restul sfinţilor la sfârşitul necazului.

Femeie şi Bărbat Copil.

Adevărul unei biserici duble ne este dat clar şi în ***capitolul 12 al cărţii Apocalipsa***. În 12:1-2 este consemnată viziunea femeii „*îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioarele ei şi pe cap o cunună de douăsprezece stele.*" Acest model arhetipal ceresc pe care Ioan îl descrie portretizează ***biserica glorioasă*** *aşa cum urmează să se manifeste pe pământ, reprezentată simbolic ca o femeie.* Apoi observă că această femeie „***este însărcinată***"; şi apoi o vede dând naştere unui copil de parte

bărbătească, care este răpit la tronul lui Dumnezeu (***12:2-5***). O comparaţie a limbajului din ***12:5 cu Apocalipsa 2:26-27*** arată că acest „***copil de parte bărbătească***" îi portretizează pe „***biruitori***" *din interiorul femeii sau bisericii*.

„***Naşterea***" lor ***în afara bisericii***, *fiind răpiţi la tronul lui Dumnezeu, ilustrează mutarea lor fără experienţa morţii la starea glorificată ÎNAINTEA restului bisericii*. Faptul că ***acest lucru are loc la începutul necazului*** este clar din ***12:6***, unde citim că, *după ce femeia naşte, ea merge în „pustie" timp de 1260 de zile*. Această „*pustie*" nu este alta decât ***necazul cel mare*** pe care Isus îl descrie în ***Matei 24:21-22***. ***Apocalipsa 12:7-17*** descrie mânia lui Satana din acel moment împotriva „femeii" şi protecţia ei divină din partea lui Dumnezeu. Cu siguranţă, acest lucru clarifică adevărul şi confirmă multe alte modele, şi anume că ***un mic grup va fi luat la cer la începutul necazului,*** în timp ce restul, un grup mult mai mare de creştini, trece prin necaz; subliniind adevărul că unii sunt luaţi, iar alţii sunt lăsaţi.

Marta şi Maria.

O altă imagine simbolică a bisericii duble care ne este dată în Noul Testament este cea a surorilor: Marta şi Maria. O menţionez pe Marta prima, deoarece, evident, era mai în vârstă şi mai matură. Acest lucru este ilustrat de faptul că în Luca 10:38 citim despre Isus şi ucenicii Săi venind în satul Betania şi „Marta L-a primit în casa ei ". De asemenea, ea se ocupa de pregătirile pentru mai mulţi călători obosiţi şi flămânzi, în timp ce Maria, sora ei, stătea la picioarele lui Isus. Unii au încercat să deducă din aceasta că Maria era cea mai spirituală. Cu toate acestea, o examinare atentă a simbologiei nu confirmă acest lucru. Maria îl reprezintă pe creştinul mai nou, mai imatur, care nu este pregătit să se „trezească şi să-L slujească" pe Învăţător. Marta a fost mustrată de Isus, nu pentru că slujea - aceasta era responsabilitatea ei ca şi cap de familie - ci pentru că era împovărată de faptul că nu avea niciun ajutor şi o critica pe Maria pentru că nu i-a dat o mână de ajutor. Abordarea Martei faţă de Învăţător şi cuvintele ei indică faptul că era în relaţii intime cu El şi, evident, ea însăşi se aşezase la picioarele Lui cu mult înainte ca Maria să vină în acel moment. Maria, pe de altă parte, era, fără îndoială, o „convertită" mai recentă, probabil ieşind dintr-o viaţă de păcat profund. Prin urmare, ea trebuia să fie la picioarele Învăţătorului în acel moment. Isus a spus că ea şi-a ales „partea cea bună, care nu i se va lua" (Luca 10:42). Aceasta ilustrează „darul vieţii veşnice" (Romani 6:23) care nu i se va lua odată ce este dat (Romani 11:29). La fel ca Maria, şi noi, cei care am primit darul Lui al vieţii, trebuie să găsim întotdeauna timp să „stăm la picioarele Lui" şi să învăţăm de la El; dar trebuie, de asemenea, să creştem şi să ne maturizăm până la a putea fi şi noi „treziţi şi slujitori" precum Marta. Ambele sunt necesare în experienţa noastră creştină.

Întâlnirea cu Isus.

După ce am clarificat imaginea de mai sus, trecem acum la capitolul 11 din Ioan, unde îl vedem din nou pe Isus vizitând casa Betaniei. De data aceasta era o situaţie de criză. Marta şi Maria trimiseseră vorbă de la o oarecare distanţă ca Isus să vină şi trecuseră patru zile până când El sosise. Între timp, Lazăr murise. Isus permisese acest lucru pentru că El intenţiona să-L glorifice pe Dumnezeu înviindu-l din morţi. Scopul nostru în acest moment nu este să intrăm în toate detaliile acestei poveşti, ci să subliniem modelul profetic portretizat de Marta, Maria şi Lazăr. Numele „Lazăr" înseamnă „pe care Dumnezeu îl ajută" şi este un simbol al naţiunii evreieşti pe care Dumnezeu a jurat să o ajute şi pe care El o va „învia" la viaţă spirituală (prin acceptarea lui Mesia) la momentul întoarcerii lui Isus pe acest pământ. Marta şi Maria reprezintă biserica dublă, o parte din care merge în întâmpinarea Domnului înaintea celeilalte. Ioan 11:20 spune că „Marta, cum a auzit că vine Isus, a ieşit în întâmpinarea Lui; Maria însă a rămas în casă." Faptul că Marta a ieşit să-L întâmpine pe Învăţător „în afara cetăţii" este un simbol al primului grup de creştini care sunt luaţi la cer pentru a-L întâlni pe Domnul înainte de începerea necazului; în timp ce Maria îi reprezintă pe cei rămaşi în urmă prin necaz.

Marta o numeşte Maria.

După ce Marta L-a întâlnit pe Isus în afara satului şi a conversat cu El o vreme, Ioan 11:28 spune că „ea s-a dus şi a chemat-o în secret pe Maria, sora ei, zicând: «Învăţătorul a venit şi te cheamă » . Aceasta ilustrează faptul că grupul Martei va avea o lucrare de ajutorare la pregătirea grupului Mariei pentru mutarea lor. Observaţi că Marta a vorbit în secret cu Maria. După ce grupul Martei a fost mutat, în timpul necazului, ei se vor arăta creştinilor care sunt încă pe pământ, pentru a-i ajuta. Aceste apariţii vor fi „secrete" - adică nu vor fi cunoscute de lume. Astfel de apariţii vor fi similare cu apariţiile lui Isus ucenicilor Săi după învierea şi glorificarea Sa. Faptele Apostolilor 1:3 spune că Isus „li s-a arătat patruzeci de zile" şi „vorbea despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu". La fel şi sfinţii glorificaţi din grupul Martei vor apărea în timpul celor „40" ai necazului cel mare, căci numărul „40" este simbolic al încercării prin necaz.

Maria îl întâlneşte pe Isus.

După ce a fost pregătită de Marta, Ioan 11:29 spune că Maria „s-a sculat repede şi a venit la El". Iar versetul 30 ne spune că „Isus nu venise încă în cetate, ci era în locul unde Îl întâlnise Marta". Nu este uimitor? Sau nu? Maria L-a întâlnit pe Isus în acelaşi loc în afara cetăţii unde Îl întâlnise Marta. DE CE? În mod obişnuit, am crede că Isus ar fi mers în cetate cu Marta după ce ea ieşise să-L întâmpine. Dar odată ce înţelegem că fiecare MIŞCARE pe care a făcut-o Isus descrie o parte din planul Său profetic, atunci astfel de detalii ne VORBESC . Atât Marta, cât şi Maria, întâlnindu-L pe Isus ÎN AFARA cetăţii, ne vorbesc despre sfinţi care se întâlnesc cu Isus „în văzduh" (regiunea atmosferică de deasupra pământului) ÎNAINTE ca El să vină PE pământ cu acei sfinţi pentru a Se manifesta pe deplin. Dar, din nou, observăm două grupuri separate de timp. Marta întâlnindu-L pe Isus mai întâi, iar Maria mai târziu (dar în ACELAŞI loc), aşa va fi biserica dublă. Când Marta a ieşit să-L întâmpine pe Isus, nu există nicio consemnare că cineva a văzut-o plecând (Ioan 11:20), dar când Maria a plecat, Ioan 11:31 spune că iudeii au văzut-o plecând. Acest lucru se potriveşte din nou cu modelul conform căruia atunci când Isus ia primul grup de sfinţi, este o manevră secretă, dar când este luat al doilea grup, ei sunt văzuţi urcând, conduşi de cei doi martori (***Apocalipsa 11:12***).

Enoh şi Ilie.

Faptele şi episoadele profetice legate de biserica Noului Testament sunt TIPIFICATE în Vechiul Testament, deoarece Dumnezeu a anticipat prin drama vie lucrurile care vor veni în epoca mesianică a plenitudinii legământului. Nu este o coincidenţă că doar DOI oameni au fost mutaţi fără a experimenta moartea. Ei reprezintă biserica dublă din acest timp al sfârşitului. Enoh este un tip al celor care vor fi luaţi primii, ÎNAINTE de necaz, deoarece Enoh a fost mutat înainte de venirea POTOPULUI pe pământ. Enoh îi reprezintă pe cei care acum „umblă cu Dumnezeu", aşa cum a făcut şi el (vezi Gen. 5:22-24). „Şi Enoh a umblat cu Dumnezeu şi nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat." Evrei 11:5 declară că „prin credinţă a fost mutat Enoh ca să nu vadă moartea şi nu a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; căci înainte de mutarea lui avusese mărturia aceasta că a fost plăcut lui Dumnezeu." Spre deosebire de Enoh, Ilie îi reprezintă pe cei care vor fi mutaţi după necaz. Ilie era pe pământ când a căzut FOCUL din cer şi a venit o PLOAIE mare (1 Regi 18:38, 45), care simbolizează „a doua Rusalii" a revărsării ploii târzii care va veni în plenitudine DUPĂ ce grupul de creştini din timpul lui Enoh este mutat. După aceasta, Ilie a mers în „pustie", unde a fost susţinut supranatural (1 Regi 19:4-8), pentru o perioadă de 40 de zile şi nopţi. „Patruzeci" este numărul încercării şi ne vorbeşte despre marea încercare a perioadei necazului (Apocalipsa 3:10), în timp ce biserica se află în pustie (Apocalipsa 12:14). Ilie a fost persecutat de regele Ahab şi de soţia sa cea rea, Izabela, care înfăţişează forţele din timpul sfârşitului ale Fiarei şi religia apostată venind împotriva adevăraţilor sfinţi (Apocalipsa 2:20, capitolul 13 şi capitolul 17), în special în timpul perioadei necazului.

Noe şi Lot.

În Luca 17-26-32, Isus leagă zilele lui Noe şi ale lui Lot ca reprezentând condiţiile din timpul sfârşitului şi întoarcerea Domnului. Noe a fost dus în arcă ÎNAINTE de venirea potopurilor

necazului şi a fost ÎNALT deasupra apelor, aşa cum primele roade vor fi „ridicate" prin mutare înainte de necaz. Matei 24:39 spune că oamenii din vremea lui Noe „nu ştiau" că Noe fusese dus în arcă până când au venit potopurile. Cu alte cuvinte, a fost o manevră secretă şi o plecare secretă. Numele Noe înseamnă „odihnă"; şi ne vorbeşte despre odihna obţinută sau în care a intrat un mic corp ales prin intermediul „căsătoriei" mistice cu Mielul lui Dumnezeu. La fel ca Enoh, Noe „a umblat cu Dumnezeu" (Geneza 6:9) şi a fost numit „un om drept şi desăvârşit în generaţiile lui". Astfel, el îi tipifică pe cei care acum „urmează Mielul" (Apocalipsa 14:4), aşteptând şi aşteptând să fie luaţi în secret. Pe de altă parte, Lot nu a trăit o viaţă separată precum Noe , ci în mijlocul Sodomei şi al răutăţii ei (şi acesta a fost un lucru pe care l-a decis el). Gen. 13:10-11. Sodoma înseamnă „pârjolită", în timp ce oraşul ei soră, Gomora, înseamnă „scufundată". Lot a trăit în Sodoma, nu în Gomora. Astfel, el îi descrie pe acei creştini care au trăit suficient de liberi de lume încât să nu fie scufundaţi în păcatul şi căile ei; dar au trăit suficient de aproape de căile ei încât să fie pârjoliţi de ea. Lot a ales să trăiască în Sodoma, chiar dacă sufletul său drept era chinuit de răutatea ei (2 Petru 2:8).

Eliberat de mânie.

Prin urmare, Lot, care a făcut compromisuri, reprezintă acel grup de creştini care trebuie să treacă prin necaz şi să fie primiţi de Domnul la sfârşitul acestuia. Reţineţi că este clar din Luca 17:29 că Lot şi familia lui au fost eliberaţi din Sodoma CHIAR ÎNAINTE ca Dumnezeu să plouă foc peste oraş pentru a-l distruge. Apoi, versetul 30 spune: „Tot aşa va fi şi în ziua când Fiul omului va fi DEscoperit". Isus nu este descoperit „în flăcări de foc" pentru a se răzbuna (11 Tesaloniceni 1:7) decât la sfârşitul necazului. Când vine la începutul necazului, este ca un „hoţ", nevăzut decât de acel mic grup pe care îl ia. Unii citează 1 Tesaloniceni 1:10 ca dovadă că creştinii nu pot trece prin necaz, deoarece au fost „eliberaţi de mânia viitoare". Cu toate acestea, trebuie văzut că necazul nu este mânia lui Dumnezeu, ci mai degrabă mânia lui Satan (Apocalipsa 12:12). Abia la sfârşitul necazului, în cele 7 potire ale mâniei din Apocalipsa 16:1-21, este revărsată „mânia lui Dumnezeu" pe pământ. Aceasta corespunde „focului" care a plouat peste Sodoma DUPĂ ce Lot a fost eliberat. De asemenea, în Apocalipsa 15:2-4 vedem sfinţi care se află evident într-o stare glorificată în ceruri, chiar ÎNAINTE de vărsarea potirelor mâniei. Faptul că au trecut prin necaz este evident prin faptul că „au obţinut biruinţă asupra fiarei şi asupra icoanei ei şi asupra semnului ei şi asupra numărului numelui ei" (15:2). Aşadar, grupul „Lot" va trece prin necaz, în victorie asupra fiarei şi a sistemului ei, şi va fi înălţat la glorie chiar ÎNAINTE de vărsarea potirelor mâniei.

Luat şi lăsat.

Am examinat deja pasajul din Evanghelia după Matei despre cei luaţi şi lăsaţi. Totuşi, relatarea lui Luca oferă o perspectivă suplimentară care trebuie analizată, Matei nu oferă o relatare completă; Luca este mai bun. În Luca 17:34 citim: „Vă spun că, în noaptea aceea, doi oameni vor fi într-un pat: unul va fi luat şi celălalt va fi lăsat". Observaţi, cei doi sunt într-UN pat; se odihnesc în acelaşi loc, având o locuinţă comună. Prin urmare, amândoi sunt credincioşi creştini. Dacă Domnul ar fi vrut să descrie diferenţa dintre credincioşi şi necredincioşi, El ar fi spus: „Cei din o casă vor fi luaţi, iar cei din alta vor fi lăsaţi". În timp ce Isus a spus „ÎN NOAPTEA aceea, doi oameni vor fi într-un pat şi unul va fi luat" etc., aceasta indică mai întâi că va fi noapte de fapt peste Ierusalim când va începe „luarea". În al doilea rând, deoarece groaza şi întunericul necazului cel mare se vor deschide atunci ÎN FORŢĂ, situaţia generală din lume va fi similară cu cea a unei „nopţi". Reamintim că era la miezul nopţii (Matei 25:6) când a ieşit strigătul care le-a făcut pe fecioarele înţelepte să se ridice pentru a-l putea întâmpina pe mirele care se apropia. De asemenea, la miezul nopţii (Exod 12-29) a ieşit un strigăt din ţara Egiptului, pentru că Domnul luase (prin moarte) pe întâiul născut al ţării. Aşa cum ACEA „luareA fost o judecată asupra Egiptului pentru împietrirea inimii lor, tot aşa, într-o ASEMĂNARE similară, se va ridica un STRIGĂT din biserică, aşa cum Domnul ia „întâiul născut" (pârga) prin traducere ca o judecată asupra unei biserici căldicele, nepăsătoare şi „adormite". Este acelaşi lucru cu Domnul „spărgând" casa bisericii ca un hoţ (Matei 24:43-44) pentru a-I lua „bijuteriile", ca în Maleahi 3:17: „Şi vor fi

ale Mele", zice Domnul oştirilor, „în ziua când Îmi voi face bijuteriile şi le voi cruţa (de necazul cel mare), cum îşi cruţă un om pe fiul său care Îi slujeşte . " Un astfel de „hot" este PREŢUL pe care El îl cere de la restul bisericii pentru lipsa lor de pregătire.

Lot pregătit.

Citim în Geneza 19:1 că Dumnezeu a trimis mesageri cereşti la Sodoma pentru a-l pregăti pe Lot pentru plecarea din Sodoma. Chiar şi aşa, la scurt timp după ce „pârgile dintâi" sunt mutate, EI vor fi trimişi ca „mesageri" la grupul lui Lot pentru a-i ajuta să-i pregătească. Ei îşi vor avea trupurile glorificate în acel moment şi vor avea puterea să apară şi să dispară, aşa cum a făcut Isus când a fost pe pământ timp de 40 de zile după învierea şi glorificarea Sa. Acest lucru este ilustrat în Apocalipsa 12:6, unde citim că cei din grupul „Copilului Bărbat" „Hrănesc biserica în pustia (necazului)". Când Lot a părăsit Sodoma, nu a fost în secret şi noaptea, ci în plină zi (Geneza 19:15), văzut de alţii. Despre acel moment Isus a vorbit în Luca 17:35: „Doi vor măcina împreună (la moară); unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat". În mod obişnuit, măcinarea se face ZIUA. Astfel, peste Ierusalim va domni lumina zilei când grupul lui Lot va fi luat, iar Apocalipsa 11:12 ne informează că cei care se înalţă în ACEL moment vor fi VĂZUŢI urcând, aşa cum a fost văzut Isus când S-a înălţat (Faptele Apostolilor 1:9). În perfectă armonie cu aceasta este faptul că atunci când Marta a ieşit să-L întâmpine pe Isus, nimeni nu a văzut-o plecând (Ioan 11:20), dar mai târziu, când Maria a plecat să-L întâmpine pe Isus în acelaşi loc unde Marta îl întâlnise, citim că „iudeii care erau cu ea în casă şi o mângâiau, când au VĂZUT-o pe Maria că s-a sculat în grabă şi a ieşit, au urmat-o". Aleluia! Preaiubiţilor, când vedem îmbinarea tuturor acestor mici detalii, toate în perfectă armonie cu numeroasele ilustraţii pe care Dumnezeu ni le-a dat în Cuvântul Său, pentru a arăta biserica dublă şi planul Său pentru fiecare grup, cum putem să nu STRIGĂM laudele Lui?

Rezumând.

Privind din nou la Luca 17:34-35, vedem că există două afirmaţii despre a fi „luat". Luca 17:36 NU se găseşte în manuscrisele greceşti mai vechi şi autentice. Probabil înseamnă că afirmaţia conţinută în acel verset a fost rostită de Isus ÎN ALTĂ DATĂ, când vorbea despre aceeaşi chestiune, dar introdusă în mod accidental aici de către un copist al manuscriselor ulterioare. Astfel, avem DOUĂ „luări"; prima din Luca 17:34 NOAPTEA; a doua din Luca 17:35 ZIUA. Sunt separate de trei ani şi jumătate . Prima „luare" este o manevră secretă; o spargere bruscă în casă de către hoţ pentru a lua „bijuteriile", care sunt Mireasa dintâi rod; simbolizat de Fecioarele Înţelepte, Copilul Bărbat, Enoh, Noe, Marta etc. Aceştia sunt luaţi înainte de necazul cel mare şi, prin urmare, sunt „vrednici să scape de toate aceste lucruri care se vor întâmpla şi să stea în picioare înaintea Fiului omului" (Luca 21:36; vezi şi Apocalipsa 3:10). Această venire a lui Isus este neaşteptată, cu excepţia celor treji şi vegheatori; de aici şi îndemnul lui Isus: „Vegheaţi, dar, căci nu ştiţi în ce ceas vine Domnul vostru ... fiţi deci şi voi pregătiţi, căci în ceasul în care nu vă gândiţi, vine Fiul omului " (Matei 24:42, 44). „Căci va veni ca o cursă peste toţi cei ce locuiesc pe faţa întregului pământ" (Luca 21:35). A doua luare este AŞTEPTATĂ; nu este nimic secret în legătură cu ea. Creştinii rămaşi să treacă prin necazul cel mare vor ŞTI că au doar trei ani şi jumătate pentru a se pregăti. Aceasta va corespunde ieşirii lui Lot din Sodoma în plină zi. Acest grup care va fi luat va alcătui restul „casei cereşti" care va fi unită cu Mireasa. Ei sunt simbolizaţi de fecioarele nechibzuite, femeia din pustie, Ilie, Maria, Lot etc. Vor fi VĂZUŢI pe măsură ce se înalţă.

Revelaţie.

Ca unii dintre voi să nu creadă că „interpretez" prea mult unele dintre afirmaţiile lui Isus din evanghelii, vreau să clarific faptul că este imposibil ca cineva să construiască un model al evenimentelor din timpul sfârşitului doar din evanghelii. Doar cartea Apocalipsa poate ajuta la clarificarea unor detalii şi de aceea Isus i-a dat lui Ioan acea revelaţie pe insula Patmos (***Apocalipsa 1:1, 19***). Prin urmare, interpretez scriptural unele dintre afirmaţiile lui Isus din

evanghelii în lumina revelației ulterioare date lui Ioan pe Patmos, în special factorii de timp. Permiteți-mi să ilustrez acest principiu atingând un alt aspect. Isus vorbește despre înviere în Ioan 5:29 : „Și vor ieși cei ce au făcut binele la învierea vieții; iar cei ce au făcut răul la învierea judecății." Dacă această scurtă afirmație ar fi toate informațiile pe care le aveam cu privire la acest subiect, am putea concluziona că învierea atât a celor buni, cât și a celor răi va avea loc aproximativ în același timp. Totuși, revelația ulterioară a lui Isus dată lui Ioan pe Patmos arată clar că cele două învieri vor fi separate de o mie de ani (Apocalipsa 20:4-6). Prin urmare, cartea Apocalipsa este foarte importantă pentru a obține o imagine completă a evenimentelor din timpul sfârșitului. De asemenea, este imposibil să încercăm să construim un model al timpului sfârșitului doar pe baza scrierilor lui Pavel. Pavel a spus că „a văzut printr-o oglindă, în întuneric" (1 Corinteni 13:12), așa că nu i-au fost date detalii importante. Scrierile sale pot adăuga o oarecare lumină, dar elementele de bază trebuie să provină din cuvintele lui Isus din evanghelii și din cartea Apocalipsa.

Unde să mergem, Domnul?

Este destul de evident din Luca 17:37 că ucenicii au înțeles învățătura lui Isus despre „luare", căci au pus întrebarea „Unde, Doamne?". Adică, UNDE merg cei luați? Care este destinația lor? Isus a răspuns: „ Oriunde este trupul , acolo se vor aduna și vulturii." La începutul necazului, chiar înainte ca El să ia primul grup de creștini, Isus va fi coborât personal în atmosfera Pământului nostru. EL Însuși va fi „Trupul" în care vor fi adunați sfinții. Isus a folosit simbolul „vulturilor" sau al păsărilor de pradă care se hrănesc cu un „trup" sau o carcasă. În primul rând, simbolul se împlinește prin faptul că noi, cei care aparținem Domnului, ne HRANIM cu El; „mâncăm trupul Lui și bem sângele Lui" (Ioan 6:56). În al doilea rând, când creștinii sunt luați de la un trup pământesc la un trup glorificat, ei sunt ELIBERAȚI (ca păsările) să se înalțe și să MEARGĂ acolo unde ESTE Isus (adunați la El). La sfârșitul necazului, la momentul celei de-a doua „luări", atât Isus, cât și sfinții din primele roade glorificate vor constitui „Trupul" în care vor fi adunați restul sfinților. Aceasta va împlini 1 Tesaloniceni 4:17, unde Pavel vorbește despre cei care vor fi „răpiți" pentru a „întâlni pe Domnul în „aer." De asemenea, 2 Tesaloniceni 2:1 vorbește despre „venirea Domnului nostru Isus Hristos și adunarea noastră împreună cu EL".

Unde este ISUS.

Cele de mai sus sunt în armonie cu afirmația lui Isus din Ioan 14:3, care spune că El va veni din nou și „vă va primi la Mine, pentru ca acolo unde SUNT EU, să fiți și voi". Isus rămâne în atmosfera pământului nostru pe parcursul celor trei ani și jumătate de necaz, la fel și pârgile care vor fi fost mutate (dar slujind celor care sunt încă pe pământ, apărându-le și instruindu-i). Când al doilea grup va fi mutat la sfârșitul necazului, TOȚI sfinții glorificați vor fi duși de Isus în cerul cel mai înalt, unde se află TEMPLUL (și tronul) lui Dumnezeu. Acolo, la momentul potrivit, vor intra în acel templu pentru a fi prezentați Tatălui. Acolo va avea loc „cina nunții Mielului" în timp ce „poarele mâniei" sunt turnate pe pământ. Isus SE ÎNTOARCE apoi CU sfinții Săi pe pământ chiar în punctul culminant al acelor potare, pentru a consuma personal „mânia lui Dumnezeu" pe acest pământ. ***Apocalipsa 15:1-8, 19:7-21***.

Cei rămași.

Un alt factor trebuie clarificat aici. Dacă într-adevăr există două „luări", așa cum indică numeroasele versete din Scriptură pe care le-am studiat, atunci conform acestui model, chiar și la sfârșitul necazului, când o mare oaste este luată, altele vor fi lăsate în urmă la momentul respectiv. De ce? Și care este destinul lor? Trebuie să ne dăm seama că în timpul necazului, cu cea mai mare „trezire" din istoria omenirii, mulțimi se vor întoarce către Domnul. Pentru mulți dintre aceștia, pur și simplu nu va fi suficient timp (sau pentru unii va fi lipsă de voință) pentru a fi pe deplin pregătiți și dovediți pentru intrarea în Împărăția cerească. Modelul care ne permite să înțelegem planul lui Dumnezeu pentru cei rămași se găsește în II Regi 2:1-15, în povestea lui Ilie și a succesorului său, Elisei. Am văzut deja că Ilie este un tip al celor care vor fi luați la sfârșitul necazului, spre deosebire de Enoh, care ilustrează luarea la iveală a primelor roade înainte de

necaz. Fără a intra în detalii, vedem în poveste că imediat după ce Ilie este luat de Dumnezeu în ceruri, Elisei ridică mantaua lui Ilie şi loveşte apele Iordanului, care se despart, permiţându-i lui Elisei să treacă. Traversarea Iordanului pe „pământ uscat" este un fel de intrare în viaţă fără experienţa morţii. Dar Elisei a rămas pe pământ după ce Ilie a fost luat, arătându-ne că cei rămaşi pe pământ după „luarea" finală de la sfârşitul necazului vor avea oportunitatea de a intra în VIAŢA nemuritoare în trupuri fizice; nemurire în trup uman; trăind în tinereţe şi sănătate perpetuă pentru întregul mileniu de o mie de ani sau mai mult. Oportunitatea lor de a-şi avea trupurile glorificate prin mutare va veni la un moment specificat de Dumnezeu, cândva în viitor.

Daniel şi trei prieteni.

Să ne întoarcem acum la Vechiul Testament pentru ilustraţii suplimentare ale bisericii duble şi ale planului lui Dumnezeu pentru fiecare în acest timp de sfârşit. Unul dintre cele mai interesante modele este cel al lui Daniel şi al celor 3 tovarăşi ai săi, Şadrac, Meşac şi Abednego. În Daniel 3:1, citim despre Nebucadneţar, regele Babilonului, care a ridicat un chip mare, iar în 3:4, tuturor li s-a poruncit să se închine şi să se închine chipului. Acesta este un tip al „chipului" din timpul sfârşitului, căruia naţiunile pământului li se porunceşte să se „închine", conform Apocalipsei 13:14-15. Nu voi detalia aici ce va implica exact acel „chip" în acest timp de sfârşit, deoarece am tratat problema în alte scrieri. Comandaţi broşura „ Hristos Revelat versus Omul Păcatului" pentru informaţii despre acest lucru. [Notă a editorului - nu este disponibilă pe acest site web] Deoarece Şadrac, Meşac şi Abednego nu s-au închinat chipului, au fost aruncaţi într-un cuptor aprins, ci au fost protejaţi în mod supranatural (Daniel 3:19-27). „Cuptorul aprins" este un simbol al necazului cel mare prin care vor trebui să treacă majoritatea creştinilor, dar cu protecţia Dumnezeului Atotputernic.

De ce?

M-am gândit adesea la întrebarea de ce Daniel nu a fost aruncat în cuptorul aprins. Cu siguranţă nu a făcut compromisuri şi nu s-a închinat înaintea chipului. Răspunsul se găseşte în Daniel, capitolul 2. Acolo citim despre visul lui Nebucadneţar şi despre incapacitatea tuturor înţelepţilor din Babilon de a spune visul sau interpretarea lui. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a revelat visul şi interpretarea lui lui Daniel, care apoi i l-a povestit regelui. Regele a fost atât de recunoscător încât Daniel 2:48-49 ne spune că „regele l-a făcut pe Daniel un om mare... şi l-a pus conducător peste toată provincia Babilonului şi căpetenie peste toţi guvernatorii înţelepţilor din Babilon". Această „înălţare" a lui Daniel a avut loc ÎNAINTE de cuptorul aprins din capitolul 3. Astfel, vedem că cei care i-au acuzat pe prietenii lui Daniel în 3:8 nu s-au putut atinge de Daniel. El era PREA SUS. Ar fi putut să le fie tăiate capetele. Imaginea de aici se potriveşte frumos tiparelor pe care le-am văzut în alte părţi. Daniel reprezintă „pârga" care este luată (şi înălţată prin mutare) înainte ca popoarele naţiunilor să fie obligate să se supună „chipului" Fiarei. În timp ce Şadrac, Meşac şi Abednego îi reprezintă pe creştinii care trec prin necaz („cuptorul aprins"). Datorită credinţei şi dedicării lor, aceşti oameni au fost protejaţi de Dumnezeu şi au trecut nevătămaţi prin foc. Aleluia! Ce imagine frumoasă a ceea ce va face Dumnezeu pentru toţi cei care I se dedică în necazul viitor. Dar, de asemenea, cât de binecuvântaţi vor fi cei din grupul „Daniel" care vor fi „înălţaţi" înainte de venirea necazului aprins.

Regină şi fecioare.

Psalmul 45 este unul dintre cei mai frumoşi dintre toţi Psalmii. Vorbeşte despre gloria şi măreţia lui Hristos şi a Împărăţiei Sale. Pe lângă Rege în versetele 1-8, o vedem pe Regină în versetul 9: „ la dreapta Ta stătea împărăteasa, îmbrăcată în aur de Ofir." Versetele 10-14 vorbesc despre frumuseţea şi caracterul ei, precum şi despre dragostea şi devotamentul ei faţă de Rege. Apoi, versetul 14 spune: „Ea va fi adusă împăratului în haine lucrate cu acul: fecioarele însoţitoare ale ei care o urmează vor fi aduse la tine (la Rege)". Observaţi că există o altă ceată menţionată pe lângă regină. Ele sunt „fecioarele însoţitoare ale ei care o urmează". Faptul că o urmează indică faptul că vor sosi DUPĂ regină. Acest lucru este din nou în armonie cu celelalte modele pe care le-

am văzut. Primul grup de creştini („pârgile”) luaţi de Isus va alcătui ceata MIRESEI, devenind „Regina” tărâmului ceresc. Ceilalţi care vor urma (trei ani şi jumătate mai târziu) vor fi „fecioarele însoţitoare ale ei”, adică domnişoare de serviciu şi slujitoare ale Regelui şi Reginei, dar destinate să îndeplinească funcţii importante de responsabilitate în Regat.

Filialitate.

Denumirile de mai sus se referă la „rolurile” sau poziţiile pe care le vor ocupa, fie că sunt membri ai grupului Miresei, fie ai grupului Slujitorului. Dar, împreună, ei vor alcătui „ casa cerească ” a FIILOR DEZVELIŢI AI LUI DUMNEZEU. Acesta este motivul pentru care, în Apocalipsa 12:5, chiar şi grupul Miresei este descris ca un „copil de parte bărbătească”. Aceasta este pentru a sublinia factorii spirituali pozitivi : biruinţa şi dobândirea stăpânirii; ai maturităţii şi „FILIAŢIEI”. Când Dumnezeu caută să sublinieze calităţile sufleteşti care trebuie dezvoltate în poporul Său, cum ar fi dragostea, devotamentul, blândeţea, credincioşia etc., biserica (sau orice parte a acesteia) este descrisă ca fiind feminină-masculină, ca în 2 Corinteni 11:2, unde biserica este logodită cu Domnul ca cu un soţ (vezi şi Efeseni 5: 22-33). Dar când Dumnezeu caută să sublinieze atributele spirituale ale biruinţei pozitive, dobândirii stăpânirii, ajungerii la maturitate etc., biserica (sau orice parte a acesteia) este descrisă ca fiind masculină, ca în Efeseni. 4:11-16, unde Pavel vorbeşte despre biserică ce este zidită şi creşte spre maturitate, „până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la OM desăvârşit (maturizat), la măsura staturii plinătăţii lui Hristos”. Pavel spune în Romani 8:19 că creaţia aşteaptă „arătarea (descoperirea) Fiilor lui Dumnezeu”. Cei din grupul „Miresei” vor fi primii care vor manifesta o astfel de „Fiu” în trupuri glorificate, nemuritoare, la începutul necazului. Mulţi alţii vor fi pregătiţi pentru „Fiul manifestat” la sfârşitul necazului, dar vor face parte din „casa slujitorilor” pentru a ocupa multe posturi de responsabilitate în Împărăţie, ALTELE decât rolul de Mireasă. Apoi vor exista şi „fii dezvăluiţi” pe planul pământesc, în trupuri fizice nemuritoare, aşa cum am văzut în tipul lui Elisei. Fără îndoială, o „pârgă” (cei dintâi) va manifesta o astfel de viaţă nemuritoare chiar şi în timpul necazului, cum ar fi cei doi martori din Apocalipsa 11:3. Pe măsură ce începe mileniul, mulţi alţii vor avea oportunitatea de a intra în acest fel de viaţă nemuritoare aici, pe pământ.

Mireasa şi cei chemaţi.

Am văzut cum cele 5 fecioare înţelepte (care reprezintă Mireasa) sunt descrise în Matei 25:10 ca intrând cu Domnul la nuntă. În timpurile biblice, când un bărbat era gata să se căsătorească, el pur şi simplu o lua pe femeia care fusese logodită (căsătorită) cu el să locuiască cu el, făcând un anunţ public despre faptul că îşi începeau viaţa de căsătorie şi apoi invitându-şi rudele şi prietenii la un timp de ospăţ şi sărbătoare, numit cină de nuntă sau ospăţ de nuntă. Când Isus îşi ia (prin traducere) Mireasa Sa cea dintâi la începutul necazului, faptul că apoi sunt unite cu El constituie „căsătoria” - sunt uniţi pentru a trăi împreună. Cei care rămân în urmă nu fac parte din acea căsătorie, dar SUNT invitaţi la „cina de nuntă”, care va avea loc când marea oaste va fi mutată la sfârşitul necazului. Observaţi două episoade distincte în Apocalipsa 19:7 şi 9. Mai întâi, scriitorul spune: „Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-I dăm slavă , căci a venit nunta Mielului şi soţia Lui s- a pregătit” (19:7). Dar apoi, în 19:9, citim: „Şi ea mi -a zis : Scrie: Fericiţi sunt cei chemaţi la cina nunţii Mielului.” O mireasă nu este invitată la propria nuntă; EA este cea care ajută la extinderea chemării şi îi invită pe alţii, aşa cum citim în Apocalipsa 22:17: „Şi Duhul şi mireasa zic: Veniţi.” Cea mai mare parte a Miresei va fi ocupată în timpul necazului, extinzând chemarea la mulţi şi pregătindu-i pentru cina nunţii. Acest lucru este în armonie cu un model anterior în care am văzut-o pe Marta întorcându-se la Maria şi spunând: „Învăţătorul a venit şi vă cheamă ” (Ioan 11:28). Am văzut deja că cei din ceata Miresei vor avea puterea să - şi materializeze trupurile glorificate şi să vorbească celor care sunt încă pe pământ.

„Tu” şi „Ei”.

Un alt pasaj care se referă la această problemă este Luca 2:35-36. Isus contrastează din nou şi arată diferenţa dintre unii care vor fi gata când va veni El şi alţii care nu vor fi. El distinge între

două grupuri în versetele 35-36 folosind două pronume personale: „ Voi ” şi „Ei”. Pe baza înţelegerii pe care am prezentat-o în acest studiu, voi punctua acest pasaj diferit faţă de versiunea autorizată. Reţineţi că nu există punctuaţie în textul grecesc original. Cuvintele şi propoziţiile pur şi simplu se împletesc. Toată punctuaţia este furnizată de traducători pe baza modului în care cred că are cel mai bun sens, conform înţelegerii lor. Permiteţi-mi acum să citez versetul 35 şi prima parte a versetului 36, inserând un punct acolo unde cred că are mai mult sens. „Să vă fie coapsele încinse şi candelele aprinse; şi VOI ca oamenii care îşi aşteaptă Domnul.” „ VOI ” aici ar fi cei care sunt gata, aşteptând şi aşteptând întoarcerea Domnului. Însuşi faptul că El îi îndeamnă să-şi aibă „luminile aprinse” indică faptul că venirea Lui va fi NOAPTEA, iar noi am văzut anterior că această venire este pentru PRIMUL grup de creştini şi, de asemenea, este paralelă cu ideea din pilda din Matei 25:1-6, unde fecioarele înţelepte erau gata pentru că aveau untdelemn în plus şi, prin urmare, luminile lor ardeau când Mirele a venit la miezul nopţii. Acum observaţi următoarea afirmaţie pe care o face Isus în a doua jumătate a versetului din Luca 12:36, pe care o voi puncta începând o nouă propoziţie: „Când Se va întoarce El (Domnul) de la nuntă, ca, venind şi bătând la uşă , EI să-I deschidă îndată ”. Observaţi schimbarea pronumelor din „ Voi ”„la „Ei”. Şi grupul „ei” este îndemnat să fie pregătit să-L primească pe Domnul când Se va întoarce de la NUNTĂ. Acest lucru în sine indică faptul că unii fuseseră anterior luaţi de Domnul şi uniţi cu El în „căsătorie spirituală”, aşa cum citim în Matei 25:10. „Unirea” iniţială a lui Isus, Mirele, şi Mireasa Sa, continuă în timpul perioadei necazului, la sfârşitul căreia El se va întoarce de la nuntă pentru a-i primi pe cei care sunt CHEMAŢI la cina nunţii. Festivităţile nunţii vor avea loc în locurile cereşti în timp ce potirele mâniei sunt turnate pe pământ. Apoi, aşa cum vom vedea mai târziu, după potirele mâniei, toţi se vor ÎNTOARCE cu Domnul pentru a ajuta la inaugurarea Împărăţiei Sale pe acest pământ.

Al doilea şi al treilea. Ceasuri.

Continuând pasajul din Luca 12, observăm că în versetul 37 Domnul îndeamnă la veghere. Voi cita acum versetul 38 din Traducerea literală a lui Young, deoarece majoritatea versiunilor nu traduc corect acest verset; „şi dacă vine în a doua strajă şi vine în a treia strajă şi găseşte aşa, fericiţi sunt acei slujitori.” Observaţi cu atenţie că acest verset spune că Isus va veni în a doua strajă ŞI în a treia strajă – adică o venire DUBLA pentru poporul Său; în perfectă armonie cu celelalte modele pe care le-am văzut. A doua strajă din timpurile biblice era cea de la 21:00 până la miezul nopţii şi era numită straja „miezul nopţii”; şi astfel vorbeşte despre venirea lui Isus pentru grupul Miresei dintâi roade la ora „miezul nopţii” (Matei 25:6). A treia strajă venea după miezul nopţii până la 3:00 dimineaţa şi era numită „straja cântatului cocoşilor”. În timpul acestei străji ucenicii au trecut prin încercări grele în noaptea în care Isus a fost trădat şi luat în custodie, încercări care s-au încheiat cu lepădarea Domnului de către Petru, chiar înainte de cântatul cocoşului (Matei 26:34, 74-75). Aşadar, a treia străji descrie perioada necazului, despre care se vorbeşte în Apocalipsa 3:10 ca fiind „ceasul ispitei, care va veni peste toată lumea, ca să-i încerce pe locuitorii pământului”. Venirea Domnului în „a treia străji” este pentru cei care trec prin necaz şi sunt gata să fie primiţi la sfârşitul lui. Pentru mai multe informaţii despre „străji”, comandaţi broşura „Glasul îngerului al şaptelea”.

Prima şi a doua Înălţare a lui Isus.

Isus a fost „luat” de două ori de pe acest pământ. DE CE? Cu siguranţă, motivul principal a fost legat de slujirea Sa personală şi de ceea ce realiza pentru răscumpărarea omului. Totuşi, trebuie să ne dăm seama că El a stabilit modelul pentru biserică, portretizând în propria viaţă şi acţiuni planul lui Dumnezeu. Nu s-a declarat El a fi ADEVĂRUL? (Ioan 14:6). Va fi biserica Sa implicată în ceva ce El Însuşi nu a descris şi nu a acţionat deja? Preaiubiţilor, meditaţi profund la asta. În primul rând, învierea şi mutarea lui Isus la viaţa glorificată au avut loc în secret. Nimeni nu a văzut-o. Trupul Său a fost pur şi simplu găsit dispărut. Apoi, chiar în dimineaţa învierii Sale, S-a înălţat la Tatăl. Singura căreia i S-a arătat înainte de acea înălţare a fost Maria Magdalena (vezi Ioan 20:11-18). DE CE? Când ne dăm seama că Isus, prin acţiunile Sale, punea în scenă o dramă profetică, atunci înţelegem că Maria este astfel profetică despre Mireasa care trebuie luată prima,

în secret, aşa cum Isus i s-a arătat în secret Mariei şi apoi s-a înălţat fără ca nimeni altcineva să-L vadă. În Noul Testament există mai multe femei numite „Maria". Maria Magdalena este o femeie diferită de Maria, sora Martei, despre care am discutat mai devreme. Maria Magdalena este cea despre care se spune în Marcu 16:9 că Isus „S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte draci". Şapte este numărul Miresei, iar „cei şapte draci scoşi" vorbesc aici despre lucrarea completă de curăţire a grupului Miresei în pregătirea pentru mutarea lor.

Isus li se arată altora,

Pe măsură ce Isus S-a înălţat după întâlnirea Sa secretă cu Maria, El a descris prin propria Sa acţiune viitoarea mutare şi înălţare a Miresei cele dintâi roade. Dar mai târziu în acea zi, S-a întors şi li s-a arătat celorlalte femei şi ucenicilor Săi. Apoi a rămas pe pământ timp de 40 de zile, timp în care S-a arătat multora (Faptele Apostolilor 1:3). Tot aşa, ceata Miresei cele dintâi roade (după mutarea lor pentru a se înălţa la Isus undeva în atmosfera noastră) SE VA ÎNTOARCE pentru a se arăta şi a sluji bisericii rămase de pe pământ. „40" este numărul necazului prin încercare, iar Isus a TIPIFICAT perioada necazului viitor prin cele 40 de zile în care a slujit pe pământ după glorificarea Sa. După cele 40 de zile ale lui Isus pe pământ, S-a înălţat din nou, dar NU în secret ca înainte. Conform Faptelor Apostolilor 1:9-11, ucenicii Săi L -au văzut vizibil înălţându-se până când a dispărut într-un nor. Astfel, drama profetică continuă, în timp ce Isus, prin propria Sa acţiune, descrie mutarea şi înălţarea restului sfinţilor la sfârşitul necazului, care, aşa cum am arătat deja, se vor înălţa vizibil şi deschis. Aleluia! Cum ne putem abţine „strigătele de laudă" în timp ce privim la o astfel de „împletire" a detaliilor în modelul profetic pe care Isus l-a realizat pentru noi în propria Sa viaţă şi acţiuni?

Slujitori credincioşi şi necredincioşi.

Mă voi întoarce acum la Luca 12 şi voi comenta încă un contrast despre care a vorbit Isus. În versetul 39, Isus vorbeşte despre hoţul care intră prin efracţie în casă. „Ştim că Isus vine mai întâi ca „hoţ" pentru a intra în casa bisericii ca să-I ia „bijuteriile" (companiile Miresei). Unii citează 1 Tesaloniceni 5:1 şi spun că doar „ ziua Domnului" vine ca un hoţ şi nu Isus personal. Ei folosesc 1 Tesaloniceni 5:4 ca dovadă că doar lumea trebuie luată prin surprindere, căci „ voi , fraţilor, nu sunteţi în întuneric, ca să vă prindă ziua aceea ca un hoţ". Dar CINE sunteţi „ voi " din acel verset? Cu siguranţă nu putem echivala soarta comună a creştinilor nepăsători şi adormiţi de astăzi cu creştinii tesaloniceni sfinţiţi şi consacraţi de Duhul Sfânt, care au fost sub învăţătura personală a apostolului Pavel şi au fost pe deplin instruiţi în chestiuni legate de timpul sfârşitului. În plus, o citire atentă a Scripturii arată că nu numai ziua Domnului va veni ca un hoţ, ci şi Isus personal. În plus, cum îl putem separa pe Isus de „ziua" Lui? În Apocalipsa 16:15, Isus, adresându-se creştinilor, spune: „Iată, Eu vin ca un hoţ. „Ferice de cel ce veghează şi îşi păzeşte hainele , ca să nu umble gol şi să-i vadă ruşinea!" Isus avertizează, de asemenea, biserica în Apocalipsa 3:3: „Deci, dacă nu vei veghea, voi veni asupra ta ca un hoţ şi nu vei şti în ce ceas voi veni asupra ta ." „Ziua Domnului" care vine ca un hoţ vorbeşte în primul rând despre judecăţi bruşte şi neaşteptate care vor veni asupra lumii, dar venirea lui Isus personal ca un hoţ se referă direct la venirea Sa bruscă şi neaşteptată (de către majoritatea creştinilor) asupra bisericii Sale, pentru a străpunge şi a „fura". În acest context, Isus oferă contrastul în Luca 12:37-48 dintre cele două tipuri de slujitori - cei credincioşi şi înţelepţi şi cei necredincioşi.

În contrast.

În pasajul tocmai menţionat, slujitorul „credincios şi înţelept" este cel care este „gata" (versetul 40), care îndeplineşte cu credinţă voia Domnului (versetul 43) şi primeşte promisiunile unei „hrane" (înţelegere) sporite şi a unei responsabilităţi sporite de conducere (administrare) (versetele 42, 44). Slujitorul necredincios şi nepăsător nu ia în serios avertismentele venirii Domnului şi nevoia de a fi pregătit (versetul 45), ci continuă să se angajeze în activităţi de tip carnal (versetul 45). „Bătaia" altora şi „beţia" nu trebuie neapărat luate literal, la fel ca şi „bătăile" din versetele 47-48. Ele sunt pur şi simplu simbolice pentru atitudini şi acţiuni greşite faţă de

ceilalţi prin necredinţă în responsabilităţile de administrare. De asemenea, Apocalipsa 17:2 oferă o imagine simbolică a „beţiei" cu „vinul" „curviei" desfrânatei. Aceasta vorbeşte despre compromis şi infidelitate faţă de Domnul, conjugându-se cu „femeia" (dorinţele sufletului) din sistemele babiloniene ale lumii. Iacov amplifică acest lucru spunând în epistola sa că „prietenia (contactul intim, adulterul spiritual) cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu" (Iacov 4:4). În Luca 12:46, Isus afirmă consecinţa unui astfel de trai nepăsător şi compromis: „Stăpânul robului aceluia va veni într-o zi în care nu se aşteaptă şi într-un ceas în care nu ştie (ca un „hoţ"), îl va tăia în bucăţi şi-i va da partea cu cei necredincioşi."

Tăiat în bucăţi.

Ce anume vrea să spună Domnul prin expresia „a-l tăia în două"? Cuvântul grecesc folosit aici înseamnă literal a bisecta sau a tăia în două. Traducerea literală a lui Young spune „îl va tăia". Versiunea Rotherham spune „îl va tăia în două". Domnul nu va tăia literalmente pe nimeni în două, dar când vine „fără să ştie", în secret, „ca un hoţ" şi îi IA prin traducere pe „slujitorii credincioşi şi înţelepţi", atunci El desparte sau „îi taie în două" pe unii de alţii; cei rămaşi în urmă sunt apoi „despărţiţi" de cei luaţi. Cei rămaşi în urmă au apoi soarta desemnată cu „necredincioşii", adică vor trebui să treacă prin necaz. Conform concordanţei, cuvântul grecesc tradus prin „a tăia în două" poate fi, prin extensie a gândirii, tradus şi prin „a biciui aspru". Acest lucru este exact în armonie cu ceea ce se afirmă în pasajul din Luca 12:47-48, că acei slujitori care nu s-au pregătit suficient şi sunt lăsaţi în urmă vor fi „bătuţi cu biciuituri". Aceste „bătăi" sunt pur şi simplu condiţiile loviturilor puternice ale perioadei necazului, despre care Domnul spune că vor fi fie puţine, fie multe. Nu înţelegem cât de important este ca Domnul să ne pregătească acum, astfel încât, chiar dacă nu suntem aleşi să fim în primul grup care va fi luat, să nu fim loviţi puternic de condiţiile necazului, ci să primim deplinătatea protecţiei Domnului. Parabola pe care tocmai am analizat-o indică însă faptul că mulţi slujitori nepăsători şi necredincioşi ai Domnului vor experimenta multe „bătăi puternice" în timpul necazului.

Petru, Iacov, Ioan şi ceilalţi ucenici.

Matei 17 relatează povestea schimbării la faţă a lui Isus pe un munte înalt. Când înţelegem că tot ce a făcut Isus a fost profetic pentru planul Său pentru biserica Sa, atunci acest episod capătă o importanţă deosebită. În limbajul simbolic al lui Dumnezeu, un munte simbolizează o împărăţie - şi în această poveste trebuie să-l vedem ca un simbol al împărăţiei cereşti pe care Isus o va instaura la întoarcerea Sa. Propria Sa slavă, pe care El a ales să o manifeste în acel moment (Matei 17:1), a fost o pregustare şi o avanpremieră a ceea ce avea să aibă loc atunci când trupul Său fizic va fi schimbat într-un trup glorificat - după învierea Sa. Toţi cei care sunt mutaţi în acel tărâm vor avea trupuri glorificate asemenea cu al Lui (Filipeni 3:21). Matei 17:1 spune că acest lucru a avut loc la şase zile după declaraţia Sa că urma să meargă la Ierusalim şi să moară (Matei 16:21). O zi este pentru Domnul ca o mie de ani (II Petru 3:8). Din perspectiva lui Dumnezeu, în planul Său predestinat, moartea lui Isus a avut loc din momentul căderii lui Adam (Apocalipsa 13:8). Cuvântul grecesc pentru „temelie" în acest verset este katabole , care provine din kataballo . Partea „kata" înseamnă jos , iar „ballo" înseamnă a arunca sau a arunca . Astfel, cuvântul înseamnă „a arunca sau a doborî". Iar traducerea corectă a Apocalipsei 13:8 este „Mielul junghiat din cauza distrugerii sau răsturnării lumii" (prin păcatul lui Adam). Există un alt cuvânt grecesc („themelios") care înseamnă temelie în sensul de substructură a unei clădiri. Putem vedea acum că cele şase zile din Mt. 17:1 se referă la 6.000 de ani de la căderea lui Adam, când Isus a fost răstignit în faţa lui Dumnezeu, până la sfârşitul veacului prezent; la sfârşitul căruia unii vor fi luaţi ÎN ÎMPĂRĂŢIA CEREŞTILOR (simbolizată de muntele înalt în care Isus i-a luat pe Petru, Iacov şi Ioan).

Nu toţi Ucenicii.

Este important de menţionat că Isus NU i-a luat pe toţi cei doisprezece ucenici pe munte cu această ocazie. DE CE? Nu putem vedea că încerca să transmită un model profetic? Aceasta este doar o altă dovadă că doar o mică parte dintre creştini sunt PRIMII care vor fi luaţi la cer când Isus

vine pentru sfinţii Săi. Acum vreau să vă atrag atenţia asupra a ceva remarcabil. Câte ore sunt în şase zile? Veţi descoperi că sunt exact 144 de ore . Am văzut deja anterior că primul grup care va fi luat la cer este reprezentat de cei 144.000 din Apocalipsa 14:1. Pentru mine, acest lucru este absolut uimitor - că Dumnezeu ar avea acel număr „144" ca parte integrantă a modelului temporal care ne arată CÂND trebuie luat primul grup. Am arătat într-o altă scriere (vezi articolul despre „A treia zi") că au trecut aproximativ 6.000 de ani de la căderea lui Adam (4.000 de ani înainte de Hristos şi 2.000 de ani de la Hristos) şi că, dacă calculăm timpul fie după timpul lunar, fie după cel profetic - spre deosebire de timpul solar, înseamnă că deja încheiem a 6-a zi şi suntem în zorii celei de-a 7-a zile. Aşadar, în orice an, Isus ar putea veni şi să ia pe unii pe acel „munte". Observaţi că, după experienţa de pe munte, Isus şi cei trei ucenici coboară şi îi găsesc pe ceilalţi ucenici având de-a face cu un „nebun" care era chinuit de un demon şi pe care nu l-au putut vindeca (Matei 17:14-16). Chiar şi aşa, când cei care sunt luaţi primii SE ÎNTOARC pentru a se manifesta bisericii rămase, vor găsi lumea chinuită de putere demonică, căci Satana şi demonii lui vor fi alungaţi când primul grup va fi luat (Apocalipsa 12:5-9). Iar biserica de pe pământ va avea nevoie de slujirea sfinţilor glorificaţi pentru a contracara influenţa unei astfel de puteri demonice. Acesta este sensul afirmaţiei din Apocalipsa 12:16 că „pământul a ajutat femeia". Sfinţii glorificaţi vor putea să apară în trupurile lor fizice glorificate şi să-şi deschidă gura pentru a vorbi despre mângâiere, eliberare sau orice este nevoie. Ei îi vor ajuta pe sfinţii de pe pământ să aducă eliberare multora, iar acest lucru este ilustrat în eliberarea realizată în Matei 17:18.

Biruitori şi Biserici.

Există un ultim contrast pe care îl voi prezenta înainte de a încheia această secţiune despre venirea Domnului pentru sfinţii Săi. În cartea Apocalipsa, capitolele 2 şi 3, sunt consemnate cele şapte scrisori către cele şapte biserici din Asia. Fiecare scrisoare, cu laudele şi mustrările ei, este trimisă întregii biserici din oraşul căruia i-a fost desemnată. Dar în fiecare scrisoare există o promisiune specială pentru „biruitori". Cuvântul grecesc înseamnă „a supune, a cuceri, a învinge sau a obţine victoria". Nu putem intra aici în toate aceste promisiuni. Dar în ultimele trei (Apocalipsa 2:26, 3:12 şi 3:21), avem indicaţia clară că biruitorii sunt cei care vor domni împreună cu Hristos în cetatea cerească, noul Ierusalim, care va coborî şi va fi staţionat în atmosfera noastră superioară (Apocalipsa 21:10) şi din care sfinţii glorificaţi se vor coborî şi se vor înălţa pentru a-şi îndeplini îndatoririle pe acest pământ în timpul mileniului şi după aceea. Când vom înţelege clar aceste promisiuni făcute biruitorilor, va deveni evident că este nevoie de mai mult pentru a fi calificat pentru mutarea în Împărăţia cerească decât simpla mântuire. Trebuie să existe biruinţă asupra păcatului în viaţa cuiva şi o împărtăşire a sfinţeniei lui Hristos (Evrei 12:14). Pentru mai multe informaţii în acest sens, comandaţi articolul „Pregătirea pentru venirea Domnului". Observaţi corelaţia dintre Apocalipsa 2:26-27 şi Apocalipsa 12:5, care arată că PRIMII care vor fi mutaţi vor fi un grup de creştini biruitori. Apoi, restul creştinilor din biserici vor avea oportunitatea de a deveni „biruitori" în timpul perioadei necazului, fiind pregătiţi să fie luaţi la sfârşitul acestuia.

Parousia.

Când a vorbit despre „venirea" Sa, Isus a folosit două cuvinte greceşti: erchomai şi parousia . DE CE? Cuvântul erchomai este cel mai des folosit în Noul Testament pentru sosirea cuiva. În pasajul din Evanghelia după Matei care tratează a doua venire a lui Isus, capitolul 24, este folosit în versetele 30, 42, 43, 44, 46 şi 48. Cuvântul parousia este folosit relativ de puţine ori în Noul Testament, dar cel mai în special cu referire la revenirea lui Hristos. Este folosit în Matei 24:3, 27, 37 şi 39. Parousia înseamnă „o fiinţă aproape" sau „prezenţă". Ada R. Habershon, în cartea „Studiul Miracolelor", spune despre parousie : „Acest cuvânt, care este atât de des tradus prin «venire» şi este literalmente «prezenţă», nu se referă doar la venirea Lui pentru sfinţii Săi, ci la o serie de evenimente. Însăşi utilizarea cuvântului grecesc în alte scrieri confirmă acest adevăr important. În unele papirusuri recent descoperite, acesta a fost folosit pentru a desemna venirea curţii sau a unui înalt funcţionar şi se menţionează perceperea de taxe speciale şi asigurarea unor rezerve

mari de grâu pentru « parousie » - nu pentru momentul în care regele sau reprezentantul său sosește, ci pentru ședereа sa în localitate, ca atunci când steagul de pe palat proclamă prezența regelui în metropolă și ne spune că curtea este la Londra. Prin urmare, putem concluziona că « parousia » se va extinde de la venirea Domnului în aer pentru poporul Său, până la venirea Lui cu ei pe pământ."

Semn.

Cuvântul parousia l-au folosit ucenicii când L-au întrebat pe Domnul: „Care va fi semnul parousiei tale și al sfârșitului lumii?" Isus a continuat apoi să dea o serie de indicatori profetici care ar semnala „sfârșitul" veacului. Observați folosirea cuvântului „sfârșit" în Matei 24:6, 13, 14. Dar cu referire la SEMNUL parousiei Sale , Isus folosește acest cuvânt în mod specific în Matei 24:37 și 39 în pasajul care tratează modelul lui Noe și „luarea" unora și părăsirea altora (Matei 24:37-44). Prin urmare, SEMNUL că parousia (sau prezența) Sa a început ESTE atunci când unii sunt luați prin mutare, iar creștinii rămași își dau seama că „casa" bisericii a fost „spărgată" de „hoțul noaptea" și că unii dintre sfinți lipsesc. OPREȘTE-TE și gândește-te o clipă. Nimeni nu va mai cere un „semn" după ce Domnul va veni vizibil și deschis pe pământ. Dar dacă, așa cum am arătat, Isus sosește în secret, în atmosfera Pământului, pentru a rămâne nevăzut acolo pentru o perioadă de timp (perioada necazului), ATUNCI ar fi nevoie de un semn specific care să indice că El a sosit și că a început parusia Sa din timpul sfârșitului; iar acel SEMN specific ESTE „luarea" unor sfinți și lăsarea în urmă a altora. Aceasta va începe parusia de trei ani și jumătate a Domnului nostru, când El va fi prezent în atmosfera noastră, veghind asupra bisericii de pe pământ în timp ce necazul face ravagii.

Ca fulgerul.

Isus a clarificat însă din plin faptul că parousia Sa INCLUDE coborârea Sa finală vizibilă pe acest pământ ÎMPREUNĂ CU sfinții Săi. Cuvântul parousia este folosit și în ***Matei 24:27***, unde Isus spune: „*Căci, cum iese fulgerul din răsărit și se vede până la apus, așa va fi și parousia Fiului omului*." Motivul pentru aceasta este clar. Isus știa că se vor ridica învățători falși care vor folosi cuvântul „*parousia*" pentru a susține că parousia Sa este DOAR o prezență spirituală alături de poporul Său și, prin urmare, neagă o întoarcere literală, vizibilă a Domnului pe pământ. Dar cuvântul, așa cum este folosit de Isus, indică mai întâi o sosire definită în învelișul nostru atmosferic, continuând pe tot parcursul perioadei necazului (prezentă, dar nevăzută) și apoi consumată de o întoarcere glorioasă și strălucitoare (ca fulgerul) VIZIBILĂ și trupească, cu picioarele Sale stând pe Muntele Măslinilor. Acest lucru va fi discutat în secțiunea următoare.

Hristoși falși.

Înainte de a părăsi această secțiune, mai există un aspect al venirii Sale pe care doresc să-l comentez. În Matei 24:24, Isus avertizează în mod specific despre apariția „Hristoșilor falși" și a „profeților falși". Citiți versetele 21-23 și veți vedea că acest lucru este menționat în special cu referire la perioada necazului cel mare. Acum, din nou, OPRIȚI-VĂ să vă gândiți! Când Domnul își va folosi strategia secretă și va deveni evident că parousia Sa din timpul sfârșitului a început și că El este prezent, dar nevăzut, în atmosferă; aceasta va oferi o oportunitate extraordinară pentru șarlatani și înșelători să se ridice pretinzând că EI SUNT Hristosul cel întors sau că știu unde se ascunde El etc. Referindu-se la începutul acelui timp, Isus a avertizat: „ATUNCI, dacă vă va zice cineva : «Iată, Hristosul este aici sau acolo», să nu credeți." De aceea, dacă vă vor zice : «Iată, El este în pustie», să nu ieșiți; «Iată, El este în camere ascunse»; „Nu credeți." (Matei 24:23, 26). Deși perioada necazului va fi o perioadă de oportunități fără precedent pentru biserică, cu puterea și slava Domnului manifestate cum nu s-au mai întâmplat niciodată, va fi și o perioadă de mari încercări, cu Satana extrem de activ. Cuvintele lui Isus sunt aplicabile în mod special pentru acea perioadă: „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne și minuni, încât, dacă ar fi cu putință, vor înșela chiar și pe cei aleși." (Matei 24:24). Implicația cuvintelor lui Isus este că NU va fi posibil, în principal din cauza slujirii „umbrite" a sfinților glorificați, pârghii.

„Aleşii" care nu vor fi înşelaţi în acea perioadă vor fi cei destinaţi să fie luaţi în Împărăţia cerească la sfârşitul necazului.

3. Venirea lui Isus CU Sfinții Săi

Iuda.

Iuda, fratele lui Isus, care a scris mica carte a lui Iuda din Noul Testament, citează o profeţie din Enoh în versetul 14; „Şi Enoh, al şaptelea de la Adam, a prorocit despre aceştia, zicând: «Iată, Domnul vine cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecata asupra tuturor». Astfel, venirea Domnului CU sfinţii Săi este în momentul în care Domnul Se manifestă personal şi deschis în actul (sau actele) final al judecăţii, care pune capăt acestei ere şi pune capăt stăpânirii greşite a omului. Acest lucru este în armonie cu 2 Tesaloniceni 1:7-8, unde Pavel afirmă că „Domnul Isus Se va descoperi din cer cu îngerii Săi puternici, într-o flacără de foc, luând pedeapsă împotriva celor ce nu cunosc pe Dumnezeu şi nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos". Observaţi că acesta este momentul în care El va fi descoperit. Cuvântul grecesc pentru „a descoperi" este apokalupto şi înseamnă a descoperi şi a dezvălui ceva. Până când Isus nu va veni cu sfinţii Săi, chiar în punctul culminant al revărsării celor 7 cupe ale mâniei, El nu va fi „descoperit". Anterior, El a venit ca un „hoţ" la începutul necazului pentru a chema pârgile Mireasă. Aceasta dă startul „parousiei" sau prezenţei Sale de trei ani şi jumătate. Prezent în atmosferă, dar nevăzut de cei de pe pământ. Spre sfârşitul necazului, El îi cheamă pe ceilalţi sfinţi la cina nunţii Mielului (Apocalipsa 19:9), dar totuşi El trebuie să rămână „ascuns", cu excepţia celor care au intrat în tărâmul Său, până când cele 7 cupe ale mâniei sunt turnate pe pământ. În timpul revărsării acestor cupe, cina nunţii are loc în locurile cereşti. Aceste cupe ale mâniei vor acoperi probabil o perioadă foarte scurtă de timp - poate nu mai mult de câteva săptămâni. ATUNCI întreaga ceată de sfinţi glorificaţi va fi gata să-L însoţească pe Domnul în coborârea Sa vizibilă pe pământ, formând mari „nori" de glorie în jurul Lui şi pierzându-se în depărtare în urma Lui ca un mare „tren" într-o procesiune splendidă.

Revelaţie.

Această coborâre finală din ceruri este descrisă în cartea Apocalipsa, capitolul 19:11-16. Observaţi că aceasta urmează versetelor care tratează „cina nunţii" din 19:7-9. Ioan spune: „Şi am văzut cerul deschis" (19:11); adică, ceea ce fusese anterior nevăzut de supravieţuitorii rămaşi pe pământ va fi acum văzut ÎN MOD DESCHIS. Ei vor „vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi mare slavă" (Matei 24:30). Apoi Ioan continuă: „Şi iată un cal alb; şi Cel ce şedea pe el se numea Credincios şi Adevărat... şi oştirile (sfinţii glorificaţi) care erau în cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subţire, alb şi curat." Avem apoi o afirmaţie care confirmă celelalte scripturi care indică faptul că, pe măsură ce Isus se întoarce, El desăvârşeşte potirele mâniei şi culminează judecăţile finale: „Şi din gura Lui iese o sabie ascuţită, ca să lovească cu ea neamurile... şi El calcă în picioare teascul mâniei aprige a Dumnezeului Atotputernic. Şi pe haină şi pe coapsă are scris un nume: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR" (19:15-17). Amintiţi-vă că am citit anterior în Luca 17:29-30 că Domnul, când vorbea despre ploaia de foc şi pucioasă peste Sodoma, a spus: „Tot aşa va fi şi în ziua când Fiul omului va fi DEscoperit." Astfel, toate aceste scripturi sunt de acord că Domnul vine în cele din urmă şi este descoperit în judecăţi desăvârşitoare, cataclismice, când Se va întoarce CU sfinţii Săi.

Zaharia.

Zaharia 14:4 indică faptul că atunci când Domnul Se va întoarce în coborârea Sa finală din atmosferă, „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor". Versetele următoare indică faptul că atunci când se va întâmpla acest lucru, va fi un mare cutremur, pe măsură ce întregul pământ se va clătina sub impactul imensei puteri a lui Hristos glorificat. Muntele Măslinilor va fi despărţit în două şi se va crea o mare vale, cu ape subterane ţâşnind şi curgând atât spre est, cât

şi spre vest - spre Marea Mediterană şi Mort MăriApoi, 14:9 spune: „Şi Domnul va fi Împărat peste tot pământul". Aleluia! Şi sfinţii glorificaţi vor domni împreună cu El peste pământ (Apocalipsa 15, 2:26, 3:21, 5:10, 20:4-6). În ultimii 2.000 de ani (aproximativ), Domnul a şezut la dreapta Tatălui pe tronul Său (Evrei 1:3, 8:1), dar în Apocalipsa 3:21, Isus spune: „Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe tronul MEU, aşa cum şi Eu am biruit şi M-am aşezat cu Tatăl Meu pe tronul LUI". Tronul despre care a vorbit Isus, care va fi împărtăşit de sfinţii biruitori, este în Noul Ierusalim, căci „tronul lui Dumnezeu şi al Mielului (Isus) va fi ÎN el" (Apocalipsa 22:3).

Noul Ierusalim coboară.

Strâns asociată cu evenimentele care au loc în legătură cu întoarcerea Domnului este coborârea cetăţii cereşti, Noul Ierusalim, pe care Isus a pregătit-o pentru cei care vor face parte din Împărăţia Sa cerească (Ioan 14:2-3). Ioan a văzut în viziune cetatea coborând din cer (Apocalipsa 21:1-10). Această cetate va fi casa şi sediul central pentru Hristos şi sfinţii Săi glorificaţi. Va fi staţionată în atmosfera superioară, unde probabil va fi văzută de cei de pe pământ ca o lumină blândă şi strălucitoare. Deşi sfinţii glorificaţi se întorc cu Hristos când El va ateriza pe acest pământ, ei nu vor rămâne pe acest pământ tot timpul. În timpul mileniului, ei vor „urca şi coborî" (vezi Ioan 1:51) sau, aţi putea spune, vor face naveta între Noul Ierusalim (în atmosfera superioară) şi pământ, căci îşi vor îndeplini responsabilităţile de a „conduce" locuitorii pământului. Pentru mai multe informaţii despre Noul Ierusalim, comandaţi broşura „Glasul celui de-al Şaptelea Înger".

Ocupa.

În parabola minelor, aşa cum este consemnată în Luca 19:1-27, un anumit „om de neam" (care îl reprezintă pe Hristos Însuşi) urma să meargă într-o ţară ÎNDEPĂRTATĂ (care reprezintă Raiul). Aşa că şi-a adunat slujitorii, le-a dat fiecăruia o anumită sumă de bani şi a spus: „Lucraţi până vin eu". Fără a intra în detaliile parabolei, voi afirma pur şi simplu că NOI, creştinii, suntem slujitorii cărora li s-a dat responsabilitatea şi ispăşirea de a fi credincioşi cu ceea ce Domnul ne-a încredinţat („banii" din parabolă reprezintă toate darurile şi binecuvântările care sunt ale noastre prin Hristos); şi suntem însărcinaţi să „ne ocupăm" până vine Isus. Cuvântul grecesc tradus prin „a se ocupa" înseamnă „a se ocupa", „a face comerţ", a fi ocupat cu afaceri". „Afacerea" noastră este Evanghelia lui Isus Hristos, iar Matei 24:14 spune că „această Evanghelie a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie la toate neamurile; şi ATUNCI va veni sfârşitul". Atâta timp cât Domnul nu S-a întors, mai este MUNCA de făcut; trebuie să fim administratori credincioşi ai tot ceea ce Domnul ne-a încredinţat. Numai Domnul ştie când toate naţiunile au avut o mărturie suficientă. Subliniez acest lucru deoarece unii au susţinut că nu ar trebui să punem prea mult accent pe a doua venire a lui Hristos, deoarece îi face pe oameni să se gândească doar la venirea Lui şi să NEGLIJEZE responsabilităţile care sunt ale noastre acum. NU ar trebui să fie aşa dacă se prezintă un echilibru şi o perspectivă adecvate. Ar trebui să ne facă să fim MAI sârguincioşi ca niciodată atunci când ne dăm seama de scurtimea timpului. Pe lângă aceasta, Ioan scrie că oricine are această nădejde (a venirii Lui) „ se curăţă pe sine, aşa cum El este curat" (1 Ioan 3:3). Astfel, vom fi sârguincioşi în ceea ce priveşte propria noastră pregătire, precum şi în ceea ce priveşte credincioşia în lucrarea pe care Domnul o are pentru noi de făcut.

Întreabă.

Am menţionat deja importanţa rugăciunii (în legătură cu „vegherea" sau a fi treaz şi alert spiritual), dar vreau să vă atrag atenţia asupra unui pasaj din Vechiul Testament care este important pentru creştinii serioşi din acest timp. În Zaharia 10:1 citim acest îndemn: „Cereţi Domnului ploaie în ploaia târzie; Domnul va face nori strălucitori şi le va da ploi verzi tuturor, tuturor celor ce au iarbă pe câmp." Mulţi tind să creadă că ceea ce va face Domnul se va împlini oricum. Dar Dumnezeu a ales să lucreze prin cei aleşi aici, pe pământ. Dumnezeu a găsit un instrument în persoana lui Ilie, iar Iacov ne spune că „Ilie era un om supus unor patimi asemănătoare cu ale noastre şi s- a rugat stăruitor ca să nu plouă; şi n-a plouat pe pământ trei ani

şi şase luni. S-a rugat din nou, cerul a dat ploaie şi pământul şi-a dat rodul." (Iacov 5:17-18). Nu caută Dumnezeu acum instrumente omeneşti care să se „roage stăruitor" aşa cum a făcut Ilie? Va lucra El separat de astfel de instrumente? Scriptura citată din Zaharia ne porunceşte să „Cereţi ploaie la vremea ploii târzii". Aceasta are două etape. Una este acum. „Ploaia" vorbeşte despre revărsarea Duhului lui Dumnezeu. Tot aşa trebuie să ne rugăm acum pentru o mişcare mai mare a Duhului lui Dumnezeu printre poporul lui Dumnezeu, printre cei care sunt înfometaţi şi caută. Duhul se va mişca şi va lucra din ce în ce mai mult în pregătire pentru punctul culminant care vine. A doua etapă va fi după ce primele roade vor fi mutate. Biserica rămasă va fi şocată să se roage zi şi noapte , CERE „Ploaie". După 50 de zile de căutare intensă, Dumnezeu va auzi din cer şi va revărsa revărsarea deplină a „ploii târzii". Va fi o „a doua Rusalii" în plus.Căci o porţie dublă şi mai mare va veni asupra bisericii pentru împlinirea glorioasă în timpul perioadei necazului.*

*Trebuie adăugat un alt gând aici cu privire la venirea lui Isus LA biserica Sa prin lucrarea Duhului Sfânt. Domnul şi-a propus să se DEscopere ÎN (şi prin) poporul Său într-un mod mai măreţ înainte de a veni pentru ei. Pavel exprimă acest lucru de două ori în cartea Galateni. Mai întâi, el spune în Galateni 1:15-16: „Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele şi m-a chemat prin harul Său, a binevoit să descopere pe Fiul Său ÎN mine." Apoi, în Galateni 4:19, Pavel declară: „Copilaşii mei, pentru care iarăşi sufăr în naştere până când Hristos va fi chip ÎN voi." Dacă Hristos este chipuit (dezvoltat, maturizat) ÎN noi, atunci rezultă că acest lucru va duce la o REVELAŢIE mai mare a lui Hristos ÎN şi prin noi. Aceasta este dorinţa şi scopul lui Dumnezeu pentru biserica Sa înainte ca perdeaua să cadă complet peste această epocă: să-L DEscopere pe Fiul Său ÎN poporul Său. Aceasta trebuie să se întâmple printr-o lucrare şi o mişcare mai mare a Duhului Sfânt în noi, pentru ca „dragostea lui Dumnezeu să fie turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat " (Romani 5:5) şi pentru ca „roada" sau caracterul lui Hristos să poată fi dezvoltat mai pe deplin în noi, chiar roada Duhului (***Galateni 5:22-23***).

Cursă.

Importanţa de a fi treji şi pregătiţi spiritual este subliniată de Isus în Luca 21:34-36: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu prea multă mâncare, cu beţie şi cu grijile vieţii acesteia, şi ziua aceea să vină pe neaşteptate peste voi. Căci va veni ca o cursă peste toţi cei ce locuiesc pe faţa întregului pământ. Vegheaţi dar şi rugaţi-vă neîncetat, ca să fiţi socotiţi vrednici să scăpaţi de toate aceste lucruri care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului." Cuvântul grecesc tradus prin „cursă" în acest pasaj înseamnă o cursă (prinsă cu un laţ sau o crestătură); folosit figurativ, poate fi o viclenie sau o stratagemă . În mod repetat, în acest studiu, am căutat să vă arăt strategia lui Dumnezeu; şi anume ca, brusc şi pe neaşteptate (de către majoritatea), să intre în „casa" bisericii şi să „ia" ca pe un hoţ „bijuteriile" (sfinţii cele dintâi roade) pentru a îngenunchea biserica rămasă în zdrobire şi pocăinţă. Am arătat că aceşti sfinţi, pârghiile, trebuie să îndeplinească rolul Miresei. În capitolul 24 din Gen., citim povestea lui Eliezer (un tip al Duhului Sfânt) trimis de Avraam (un tip al lui Dumnezeu Tatăl) pentru a găsi o mireasă pentru Isaac (un tip al lui Isus Hristos). Mireasa era Rebeca. Cuvântul ebraic pentru REBECA înseamnă „o frânghie sau un laţ". Astfel, putem vedea că însăşi numele Miresei (Rebeca) indică faptul că „laţul" pe care Dumnezeu îl pregăteşte să „sară" brusc asupra lumii este LUAREA (prin traducere) acelui grup de sfinţi care vor alcătui compania Miresei. Aceasta este o parte a stratagemei lui Dumnezeu.

Voalat.

Dar observaţi, în Gen. 24:64-67 citim că Rebeca a rămas „acoperită" până după ce l-a întâlnit pe Isaac şi el a dus-o în cortul mamei sale. Aceasta arată că până la momentul în care Mireasa este luată, o mare parte din adevărul lui Dumnezeu şi strategia Sa din timpul sfârşitului rămâne „acoperit"; şi de aceea există atât de multă confuzie şi lipsă de înţelegere chiar şi în rândul poporului lui Dumnezeu. Dar când grupul Miresei va fi mutat, „vălurile" rămase vor fi luate. Acest lucru ne este arătat în cartea Apocalipsa în 10:5-7. Citând din versiunea amplificată: „Atunci îngerul (puternic) pe care-l văzusem staţionând pe mare şi pe uscat şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer şi a jurat în numele Celui ce trăieşte în vecii vecilor... (A jurat) că nu va mai interveni nicio

vreme şi nu va mai fi nicio aşteptare sau întârziere. Ci că, atunci când vor veni zilele în care va suna trâmbiţa celui de-al şaptelea înger, atunci se va împlini taina lui Dumnezeu - planul Său secret. Scopul Său ascuns - aşa cum a vestit El robilor Săi profeţii." În momentul în care al şaptelea înger (trâmbiţa) începe să sune, ceata Miresei este mutată. Atunci „taina" (planul secret sau stratagema) va fi „desăvârşită" în sensul că toate „vălurile" rămase vor fi luate; şi, de asemenea, Dumnezeu va putea să-Şi îndeplinească scopul din timpul sfârşitului, căci biserica va începe rapid să înţeleagă şi să intre în dinamica şi gloria pe care Dumnezeu le-a plănuit pentru poporul Său în timpul perioadei necazului şi va participa cu deplinătate de putere la împlinirea glorioasă a acestei epoci.

Vrednic.

Am citat anterior ***Luca 21:34-36*** despre „*laţ*". Dar vreau să subliniez afirmaţia din versetul 36 referitoare la cei „*socotiţi vrednici să scape de toate aceste lucruri... şi să stea înaintea Fiului omului*." Ce înseamnă a fi „*vrednic?*" Cuvântul grecesc tradus prin „*vrednic*" înseamnă a fi pe deplin merituos sau potrivit, comparabil sau potrivit. *Şi cum devenim vrednici?* Isus spune foarte clar în ***Matei 10:34-38***: „*Cine iubeşte pe tatăl sau pe mama mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine ; şi cine iubeşte pe fiul sau pe fiica mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine ; şi cine nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine*." Trebuie făcută o distincţie foarte clară aici. Este posibil să primeşti un dar de la Domnul (*cum ar fi mântuirea*) şi totuşi să nu fii vrednic de EL, în ceea ce priveşte a fi pregătit să locuieşti în prezenţa Lui imediată şi să te califici să faci parte din împărăţia Sa conducătoare.

Trebuie să existe suficiente schimbări în vieţile noastre pentru ca natura noastră să fie comparabilă sau potrivită cu a Lui şi trebuie să existe o dovadă că suntem demni de încredere şi credincioşi, astfel încât să fim potriviţi să locuim cu El. (*Pentru mai multe informaţii despre acest subiect, comandaţi articolul „Pregătirea pentru venirea Domnului"*). Doar „*Pârgile întâi*" vor fi demne de această chemare înaltă ***la începutul necazului***. Necazul va oferi oportunitatea unei vaste mulţimi de alţii de a se califica şi de a fi pregătiţi până la sfârşitul lui.

În sfârşit.

Vedem din ***Geneza 24:63*** că ***Isaac*** a ieşit la câmp seara; şi acolo a primit-o pe iubita Lui ***Rebeca***. „*Seara*" ne vorbeşte despre sfârşitul care se apropie al acestei ere şi nu vine oare „*Isaac*" (Isus) al nostru la „*câmp*" (*această lume*) pentru a primi-o pe iubita Sa? Aşadar, VINO, Doamne Isuse!

Descărcaţi cărţi spirituale gratis din – „ *Noua Revelaţie a lui Isus Hristos* "

Sursa: https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos